

ДОНКО НАЙДЕНОВ

**В КАПАНА
НА НЕИЗВЕСТНОТО**

Разкази и новели на ужасите

**ДОНКО НАЙДЕНОВ
В КАПАНА НА
НЕИЗВЕСТНОТО**

chitanka.info

ЗАГАДКАТА НА „СТРАННИТЕ ДНИ“

I

Когато слязох от прашния автобус и почувствах онези тръпки, които усещах като малък, усмивката отново озари лицето ми. Стари къщи и градини, обрасли с тучна зеленина се скриваха в тъмните гъсти храсталаци, красиви разцъфнали дървета и треви зеленееха около малките, покрити с чакъл улици, а бистри поточета ромоляха наоколо, приветствайки с мек клокочещ звук идването на течащата вода. Чистият въздух нежно погали белите ми дробове и аз почувствах онова блажено вдъхновение, което изпитвах като дете. Село Крабово отново ме посрещна с типичното си магнетично спокойствие и присъщата си уравновесена природна хармония и усетих как скритите дълбоко в съзнанието ми спомени от миналото нахлуват в главата ми като приливни вълни.

Животът в огромния град и работата ми като програмист бяха урбанизирали начина ми на мислене до такава степен, че усещах как се постепенно се превръщам в зомби, отдадено изцяло на работата и семейството. Разбира се радвам се, че имам красива съпруга и две прекрасни момчета, радвам се на семейния уют и обичта на любимите си хора, на прелестната къща, в която живея, но забързаният и напрегнат начин на живот непрекъснато натоварва психиката ми в гигантски размери.

Жителите на един голям град често мечтаят за тихо и спокойно място сред зеленина и природа. Такъв град има много такива „оазиси“, които приличат на зелени килими върху огромен бетонен под, но и там всеки ден търсят спасение стотици хиляди хора, задушени и отегчени от гигантския автомобилен трафик, от бълващата многообразие от отрови индустрия и от прашните и пълни с магазини, бутици и заведения, улици. И точно за това по тези красиви паркове не може да се намери истинския чист душевен мир.

Но ето ме сега тук, в моето родно село, на мястото, където премина голяма част от младостта ми. Отново чувствах блаженото спокойствие, което винаги съм чувствал на това вълшебно място и

въпреки че си дадохме дума повече да не стъпваме тук, аз се появих отново. Носталгични мисли се вливаха в мен докато крачех по пустия, разбит от ударите на времето път. Ето я къщата на добрата и гостоприемна баба Дорка, онази красива къща, в която прекарахме последната нощ в селото — сега тя беше изоставена, олющена и скрита от многобройните храсталаци, а на вратата беше закачен некролог с името и снимката на собственичката и. Отсреща е домът на Ачо Торлака, който също едва се виждаше заради високите треви пред него.

Тръгнах обаче към нашата къща.

По „моего време“ тук беше доста по-оживено, пълно с деца и младежи, идващи от градовете и другите села и възраждащи с весели, звънливи приказки позаспалата селска идилия. Имах чувството, че този младежки звън е някъде наоколо, имах чувството, че го чувам пред мен, но идващ не от околността, а откъм обладаното от красиви спомени мое съзнание. Но по пътя не се движеха нито хора, нито автомобили. Тук-там от някоя къща се подаваше главата на отчаян старец само за да види кой минава и после с трепет да разкаже на малкото си останали съселяни на какво са били свидетели очите му.

В това село прекарах голяма част от моемо детство. Всички лета, когато бях ваканция като ученик, всяка събота и неделя, аз бях тук. Тогава нямаше компютри, нямаше мобилни телефони или интернет, връзките ни със света бяха силно ограничени. И въпреки че всичко беше доста примитивно в сравнение със сегашния си начин на живот мисля, че тогава бях наистина щастлив. Защото човек може да бъде истински щастлив само когато живее в хармония със себе си и околността.

Всеки пришълец в големия град знае как се чувства човек, прекрачил прага на родната си къща. В този момент той има чувството, че се връща в миналото си, но погледнато под друг, по-сериозен и изстрадал ъгъл. Красивите поляни, кристалночистият въздух и мистичните гори, извисяващи се над старите къщи изпълниха отново съзнанието както преди години. Сега осъзнавах — това място просто ми липсваше. Липсваше ми онова безгрижие, което се излъчваше от мен и от щастливите в своята душевна простота хора; липсваша ми моментите, когато тичах по голямата поляна докато ходех в гората; когато правех пакости и се криех по шубраците.

Липсваха ми птиците, насекомите, домашните животни, жабите по блатата.

* * *

Вратата на двора беше откряната. Не очаквах да е по друг начин, след като така я бяхме оставили. Знаех, че двата входа към къщата са отключени, знаех, че оставихме доста ценни за времето си вещи като телевизор, радио и пари, но едва ли някой крабовчанин би се осмелил да влезе.

На горния етаж всичко си беше на мястото, както го помним за последно. Дори леглата ни не бяха оправени. Но сега всичко беше обвито с дебел слой прах, въздухът беше застоял, миришеше на гнило и на старо, а от стените лъхаше студенина. Къщата имаше мъртъв, изоставен вид.

Долу положението беше същото — покрити с прах бяха печката, телевизора и леглото, а прозорците тъмнееха заради гъстите сивкави паяжини по тях. Отвън между плочките бяха поникнали огромни зелени треви.

Тръгнах към животинския двор. Вратата му беше широко отворена, както я оставихме последния път. Преди дванадесет години този двор беше пълен с всякакви твари — свине, патици, кокошки, куче. Сега той беше пуст и мъртъв. Навсякъде се търкаляха прогорели части от греди, парчета керемиди, летви, дъски, камъни. Между тях бяха пораснали бурени — символ на отдавна изоставено от човешко присъствие място.

Първата кошара беше най-малко засегната, но все пак забелязах няколко счупени керемиди и тук-там сажди и цепнатини по гредите. Втората обаче беше с почернели греди и покрив, който по чудо не бе рухнал. Всичко си стоеше на място, с изключение на сеното на втория етаж, което беше изгоряло до шушка.

Погледнах към разрушената постройка, служеща ни за гараж, както и към избухналия автомобил, който сега приличаше на черен ковчег, затрупан с останките от гаража. До тях се виждаше и избушената северна стена на третата кошара.

Навесът бе напълно съборен. Части от покрив и подпорни греди бяха разпилени по цялата земя. Тръгнах да прескачам гредите и керемидите, за да стигна до малкото дворче. Колкото повече приближавах към него, толкова повече усещах страх, безсилие, напрежение. Блаженото душевно спокойствие бавно се изпаряваше от мен и даваше път на уродливите и покварени мисли. Имах чувството, че малко по-малко се връщам към онези кошмарни спомени от миналото, имах чувството, че те ще оживеят тук, пред мен! Чувах злокобните сатанински звуци, злоещото биене и чупене на дъските, невероятната паника на животните! Стиснах главата си с ръце, за да прогоня страховитите спомени, казах си наум: „Това е само минало, това повече не може да се случи, всичко е свършило и ти си тук само за да разбереш причината“.

Ето я и оградата на малкото дворче, която беше затисната от остатъците на навеса. Пристъпих напред, обърнах се надясно и видях разрушения вход на третата кошара, както и сринатата външна тоалетна. Бавно извързвах глава, за да погледна наляво! Сърцето ми биеше като лудо! В ляво от мен трябваше да се намират останките на двете свински кочини, едната, от които беше Епицентърът на всичките ужасяващи и злощастни събития, станали през лятото на хиляда деветстотин деветдесет и седма. Обърнах се. Очаквах някое злоещо, сатанинско създание да ме връхлети, но видях само голям куп изгорели подпорни греди, дъски и летви. Между тях се рееха почернели камъни, пръст и части от керемидите на разрушения навес. Огромните бурени се подаваха злокобно от изгорелите руини.

II

Крабово се намира в северозападната част на нашата родина, на двадесет километра от град Белоградчик. Ниската раждаемост и постоянното намаляване на населението бяха довели нещата дотам, че осемдесет процента от хората в селото бяха възрастни, над петдесет и пет години. Селото се състоеше от около двеста къщи и приблизително сто и седемдесет души жители.

В нашия двор имаше три къщи, като две от тях бяха наши, а третата — на леля и чичо. Това „имение“ било построено през хиляда деветстотин и тридесета година от моя пралядо Недко, малко след раждането на синовете му Асен, Иван и Петър. Асен е бил най-големият от тримата братя, съответно баща на баща ми и мой дядо. Иван е бил средния по големина син, а най-малък бил Петър. Леля Тина и чичо Сотир са съответно дъщеря и зет на дядо Петър.

Дворът беше разделен на три части, което означаваше, че на всяка къща се падаше по една трета място. Отдавна бяхме премахнали преградите между двете наши къщи и сега притежавахме две трети от цялата площ (дядо Иван завеща своя дял на нас). Нашето пространство беше разделено на няколко части. Най-отпред беше вътрешният двор, в който се намираха двете къщи, както и две малки градини, и голям навес, в който се събирахме на празниците през лятото. Следваше животинският двор, имащ площ около един декар и състоящ се от три големи кошари, хамбар, зайчарник, още един навес и гараж. При влизане в двора отляво се падаше първата кошара, където имаше кокошарник (в който гледахме патиците и кокошките), дърварник и работилница, а отдясно бяха зайчарника — който тогава беше празен, и хамбара — където съхранявахме житото. Насреща се простираше втората кошара. Първото жилище в нея беше на кобилата. Следваше малък сводест преход, водещ до третата част от двора — задните градини, които имаха площ около двадесет декара. Непосредствено след този преход в се намираха два килера — единият бяхме

превърнали във втори кокошарник, а в другия събирахме подпалки. На втория етаж на кошарата държахме сеното.

По-нататък имаше голям навес, който ние наричахме „сушината“ и който свързваше втората с третата кошара. Третата кошара беше също на два етажа, като долу бяха козите и овцете, а горе слагахме сухата царевича. Гаражът се намираше отдясно на третата кошара — в него държахме автомобила и връзвахме кучето.

На края на навеса, свързващ втората и третата кошара имаше врата, която водеше към малкото дворче. То беше много по-тясно от животинския двор и имаше площ едва пет-шест квадратни метра. Отдясно беше входът за третата кошара, насреща се влизаше във външна тоалетна, а отляво се намираха двете кочини за свинете.

От двете къщи живеехме в по-новата — тази, наследена от дядо Иван. Другата я използвахме за склад.

Майка работеше като счетоводител в града. Името ѝ беше Ваня и имаше вид на слаба и средна на ръст жена. Татко, чието име беше Андрей пък беше здрав мъж, също среден на ръст и с добре оформено бирено шкембе. Той предпочиташе да си живееше на село и да гледа животните и градините. До преди две години работеше като инженер по електрически инсталации, но реши да напусне и да се занимава с фермерство. Ние, разбира се, му помагахме, с каквото и както можем. Той беше строг по характер и беше сигурен, че ако ни налага дисциплина, ще станем хора на място. Аз и брат ми бяхме еднакви на височина — около метър и осемдесет. Но моето тяло беше по-развито. Бях с три години по-голям от него, с руса коса и сини очи, а той имаше черна коса и кафяви очи.

Това е горе-долу описанието на обстановката, в която живеехме. С няколко думи — представлявахме едно наглед щастливо семейство.

Имах много приятели в селото. Почти всяка вечер се събирах с тях и стояхме до късно зад Културния дом. Бях весело момче, имах доста успехи с момичета. Но най-много от всичко обичах да разказвам страховити истории с призраци, вампири и други чудовища. Аз, разбира се, ги измислях, имах доста богато въображение, но ги разказвах толкова реалистично и надъхано, че всички ме слушаха с интерес и искаха още. Бях запален по филмите и книгите на ужасите, което не се харесваше на моите родители, но важното беше, че другарите ми ме харесваха. С моите истории винаги беше интересно и

забавно. Понякога дори водех някой приятел до гробището да търсим интриги и ужаси. Истината е, че до онзи злочест период не бях виждал или преживявал свръхестествено явление, но копнеех жадно да го изпитам на гърба си.

* * *

Историята започна в края на септември, хиляда деветстотин деветдесет и шеста, в един мъглив и студен есенен ден. Помня, че аз и баща ми донесохме в чували две прасенца, които той купи от някакъв човек. Едното беше мъжко, а другото женско. Впоследствие с брат ми им дадохме имена — женското кръстихме Сара, а мъжкото Порки.

Ние нямахме други прасета, затова ги сложихме в двете кочини — в първата женското, а във втората — мъжкото. Те растяха с голяма скорост, ядоха абсолютно всичко, което можеше да се яде от прасе. За четири месеца женското стана деветдесет, а мъжкото — сто и двадесет килограма, а в осмия месец осем мъжкаря беше двеста и тридесет, а женската — сто и осемдесет. В края на април женската забременя, а на двадесет и четвърти май се сдобихме с четиринадесет малки прасенца.

А шопарът пълнееше все повече и повече и колкото повече пълнееше, толкова по-мързелив и тромав ставаше. По цял ден лежеше и почти не напускаше кочината — въпреки че през голяма част от деня тя беше отворена. Просто се беше превърнал в един добродушен великан, който едва ли мислеше за нещо друго, освен да сложи някаква храна в устата си.

Ала на петнадесети юни нещата претърпяха коренна промяна. Може да се каже, че на този ден започнаха нещастията за нашето семейство.

Беше топъл слънчев летен ден, типичен за тази част от годината. В един часа се приготвихме за обяд. Аз тъкмо бях изкарал козите на следобедна паша и се гласих да хапна кавърмата, която майка беше сготвила (лято то имаме удоволствието да се храним навън, под навеса). Изведнъж откъм животинския двор се чува няколко силни трясъка, като последния беше придружен със звук от чупене на дъски. Последва оглушителен протяжен рев, идващ от същата посока. Ние се обърнахме стреснати. Кокошките и патиците захвърчаха на посоки,

кучето залая бясно, кобилата зацвили, а свинята майка и прасенцата загрухтяха истерично. В двора на животните ставаше нещо страшно. Изведнъж отнякъде изригна Порки! Той се движеше бясно, напосоки като се блъскаше в гредите на кошарите, удряше всичко, което ми се изпречи на пътя, газеше кокошките и патиците, които в някаква луда паника често му препречваха пътя. Аз и татко тръгнахме веднага към двора, но само приближихме вратата, без да влизаме. Прасето вилнееше! Лицето му имаше зверски вид, сякаш се готвеше да разкъса грамаден хищник! Но най-страшни бяха ЗВУЦИТЕ, които издаваше — гърлени, свирепи сатанински стонове, които имах чувството, че идваха от дълбините на ада! Цялата тази церемония траеше вероятно петнадесетина минути, които ни се сториха цял час. Прасето млъкна изведнъж, сетне бавно, отмерено и спокойно се запъти към жилището си, сякаш нищо не се бе случило.

Аз и татко се втурнахме в двора да видим щетите.

— Една умряла кокошка — каза татко.

— Три кокошки и една патица куцат — обобщих аз, след като обиколих около кокошарника. В това време се зададоха майка и Иво.

— Няколко дърва са преместени, един-два варела с жито са съборена — каза майка. — Какво му стана на това животно? — допълни с риторичен въпрос тя.

— Татко, виж кучето — каза Иво и посочи към гаража. Тримата погледнахме към него, а то се беше свило в къщурката си пред гаража и скимтеше уплашено.

После отидохме и при Порки, който вече се беше прибрал в кочината си. Той лежеше спокойно, даже бих казал почти обездвижено, а по цялата му козина имаше мръсна пот и драскотини. Вратата на кочината беше разбита.

— Може да е някакъв бяс. Трябва да извикаме Гори Ветеринаря да го прегледа — завърши татко.

Но не го извикахме. Поне не веднага, а чак подир следващия пристъп. Два дена по-късно, на седемнадесети юни, цялото това зрелище се повтори. Тогава отново с гръм и трясък шопарът разби кочината си, влетя в двора и завилня като ураган. Дяволските стонове отново заглушиха всичко наоколо, а някъде между тях се чуваха и параноичните резове на останалите животни. Порки бушуваше около

половин час, след което спря рязко и пое с бавни крачки към кочината си.

Гори Ветеринарят дойде, прегледа го и ни рече следното:

— Поне според мен всичко е наред. Не откривам нищо. Това не може да е бяс, защото бесът не е на пристъпи, а е непрекъснато състояние. А в моята практика досега не съм срещал един или друг вид шизофрения при животните.

Все пак го ваксинира срещу бяс. Каза, че ще се консултира с някой ветеринар от града и ще ни се обади.

Гори ни звънна след два дена и ни съобщи, че никой от неговите колеги не се е сблъсквал с нещо подобно.

В периода от деветнадесети до тридесети юни пристъпите на Порки се повтаряха през два до три дена и траеха от петнадесет до тридесет минути. Тук обаче те се ограничаваха само до размерите на кочината, защото след втория пристъп татко и чичо направиха много здрава дървена врата, която залостиха с желязно мандало. След всяко буйстване на шопара проверявахме вратата, която се оказа доста издръжлива и успешно се противопоставяше на силните удари.

В същия този период броихме пет такива случая. Накрая дори и не им обръщаме голямо внимание — вече бяхме свикнали с тях, все едно бяха част от ежедневието ни. Видяхме, че не са толкова опасни — просто някакви пристъпи на лудост у едно здраво залостено в кочината си животно, които минаваха бързо. За мен като че ли най-страшни бяха сатанинските звуци, защото те приличаха на злокобен рев, издаван сякаш от множество побеснели хищници. Но какво пък толкова — това бяха звуци, идващи от нашето прасе, от нашето домашно животно. Бяхме решили, че към края на юли Порки ще „намаже ножа“ и само трябваше да го изтърпим дотогава. Ветеринарят ни увери, че навярно няма да има проблеми ако го изядем.

Обаче на тридесети юни нещата поеха по друга посока и ние се принудихме час по-скоро да заколим прасето.

Сутринта на този ден предвещаваеше, че той ще бъде студен и дъждовен. Плътни облаци се бяха спуснали над селото и образуваха гъста мъглива пелена. След малко капките дъжд започнаха да падат отгоре, давайки плод на цялата тази сива и мрачна атмосфера. През целия ден валя студен и влажен дъжд, който ту се усилваше, ту

отслабваше; цялата тази обстановка бе пълен противовес на предишните слънчеви дни.

В два следобед пристъпите отново започнаха. Този път ударите по дървената врата се чуваха по-силно от преди. В това време майка беше в двора и даваше трева на кокошките, аз седях на една пейка под навеса и поправях някакъв стол, а татко и Иво се спотайваха вътре в къщата. Изведнъж се чу звук от счупване на дърво! Злокобните стонове, издавани от полудялото прасе започнаха да приближават към нас! Видях разярения Порки да излиза откъм малкото дворче и да се втурва към майка! Тя стоеше като парализирана! Аз скочих и хукнах към двора, но през това време звярът блъсна майка с такава сила, че тя отскочи на около два метра назад. Въпреки зловещия вой, издаван от шопара, чух безпомощния писък на майка, която лежеше в калта в неестествена поза. Влетях в двора и се хвърлих върху прасето тъкмо когато се готвеше да нанесе втори удар на майка ми. То се обърна, завъртя се рязко и ме отхвърли доста далеч, при което паднах безпомощен в калта. От къщата се стекоха Иво и татко, а по тях тичаха леля и чичо. Започваше ожесточена, варварска борба за оцеляване.

Взех едно дърво, а татко хвана някаква овчарска гега и започнахме да удряме врага. Обаче той изобщо не се предаваше, сякаш не усещаше ударите по себе си, а вилнееше и ни блъскаше един по един. В очите му се четеше нещо като бясна, дива омраза, а сатанинските му резове, които сега ми се струваха просто оглушителни, допълнително респектираха всички участници в безмилостния бой. Имах чувството, че се борехме със самия дявол. Видях, че и татко с гегата, и чичо, който беше взел едно дебело дърво, налагаха шопара по главата. Той пък от своя страна се обърна и така блъсна татко, че той полетя назад и се удари силно в зайчарника. След това се обърна, захапа леля за горната дреха и я замята в калта. Аз го посрещнах с дървото, но в отговор получих страхотен ответен удар по коляното, като се преметнах акробатически над подивелия враг... Битката беше люта и жестока.

Всичко спря изведнъж! Чуваха се само уплашените писъци на леля и на майка, както и звуците, издавани от другите животни в двора. Накуцвайки, Порки започна да се прибира бавно към кочината. Видях, че всички бяхме оцапани с кал. Аз имах няколко драскотини по ръцете и ме болеше лявото коляно, по мръсната глава на Иво червенееше

прясна кръв, татко имаше следи от зъби и по двете ръце, леля и чичо също се бяха сдобили с няколко драскотини. Най-пострадала беше майка — прасето я беше удряло и хапало почти навсякъде, десният ѝ крак и лявата ѝ ръка я боляха силно, а по бузата ѝ имаше голям прорез.

Към пет часа аз, татко, чичо и Иво отидохме в кочината и заклахме Порки. Мислехме, че ще имаме големи трудности с това лудо прасе, но тази тягостна процедура мина изненадващо леко — не по-различно от предишните свине, които бяхме клали.

Традицията при нас беше такава — татко и чичо колят и дерат животното, а аз и Иво им помагахме и пренасяхме месото в къщата, където го поемаха майка и леля. Клането на животно, особено на прасе, тачехме като празнично събитие, особено след като знаехме, че известно време щяхме да ядем свинско в комбинация с най-различни гозби. Вечерта след събитието майка винаги правеше свинско със зеле, а на другия ден всички — нашето семейство, леля, чичо и съседите — се събирахме под навеса, хапвахме мръвки и пиехме вино до късно.

А тук насладата трябваше да бъде по-голяма, имайки предвид събитията през деня. Радвахме се, че се отървахме от това лудо прасе, от бесните му пристъпи и от сатанинските му звуци — макар че скоро нямаше да можем да се отърсим от страховитите спомени. Бяхме убедени, че след заколването на шопара всички лоши неща ще свършат, вярвахме, че отново ще се възцарят спокойствието и хармонията — които властваха при нас до преди пристъпите.

Но за огромно наше съжаление не бяхме прави. За огромно наше съжаление страшните събития не свършваха тук. Дори напротив — те тепърва ЗАПОЧВАХА! В сравнение с това, което ни предстоеше да преживеем, отминалите случаи бяха като леки погалвания с кокоши перца!

* * *

Още по време на клането забелязах нещо странно. Кокошките, които обикновено щъкат нахално около нас и пият кръвта, стичаща се от закланото животно, този път е бяха изгубили някъде и изобщо не се вясваха. Кучето, въпреки че бе пуснато, се бе свило до къщурката и по изражението на лицето му се четяха апатия и меланхолия. Когато аз му

хвърлих парче месо, то дори не го помириша, а заскимтя жално и влезе в къщурката си. В съседната кочина свинята и прасенцата грухтяха напрегнато и неспокойно.

Дадохме няколко къса месо на Иво и го пратихме при ветеринаря за изследвания. След като той се върна, ни каза:

— Гори тъкмо беше тръгнал за града. Обеща ми, че ще се обади, след като станат готови изследванията.

Бяхме разфасовали месото и чакахме. В седем часа ветеринарят се обади и ни съобщи, че не са открили никакви зарази и че месото е напълно годно за ядене.

Това означаваше, че трябва да се започва с приготвянията.

Към девет вечерта всички се спотайвахме вътре в къщата. В антрето се вареше свинско със зеле в тенджерата под налягане, а ние се намирахме в другата стая, където гледахме филм — който беше много интересен и се бяхме пренесли в действието му. Изведнъж откъм антрето се чу страхотен ГРЪМ, от който къщата буквално се разтресе! Когато отворихме вратата, ахнахме от изумление — навсякъде по стените, по шкафовете, по мивката, по телевизора имаше пръски и остатъци от месо и зеле. А върху котлона на печката тенджерата под налягане се беше разцепила до такава степен, че приличаше на голямо метално цвете. Над нея таванът се беше пропукал леко, а по пода се търкаляше капакът. Първа заговори майка:

— Леле, ако бяхме в тази стая, какво щеше да стане? Андрей, какво ще правим сега?

— Абе сбъркана работа. Тенджерата е стара, сигурно вече ѝ е време. Не знам к'ви са тия смотани изработки, могат като нищо да убият човек — с типичния си строг тон изрече татко.

— Още ми бие сърцето. Така се стреснах само... — каза Иво.

— Аз ще започвам да почиствам. Тази вечер няма да се яде зеле — заяви майка.

Тогава и аз се намесих:

— Може да ми се карате, ама работата е странна. На това месо му има нещо. Защо кучето не го яде и кокошките не пиеха кръвта му? По-добре да не го ядем изобщо.

— Росене, престани с твоите глупости. Сега не му е времето да говориш така — укори ме майка се зае с почистването.

В следващите няколко дни аз наблюдавах с интерес животните. Дали заради странностите, които се случиха с Порки и с месото в тенджерата, или просто исках да зърна нещо свръхестествено, което да задоволи интереса ми към ужасите, но аз прекарвах почти цялото си ежедневиe в двора. Тук ставаше нещо странно и неестествено, и това го показаха моите наблюдения.

Кокошките и патиците обикаляха главно около кокошарника, а това е доста нетипично за тях — обикновено можеш да ги видиш навсякъде из двора, както и в малкото дворче. Кучето, което връзвахме за ъгъла на третата кошара, до скоро си играеше непрекъснато и винаги извършваше някакви движения, ограничаващи се от дължината на въжето и показващи желанието му за свобода; ала през последните дни то лежеше напрегнато до стената, сякаш очакваше всеки момент към него да приближи опасен враг. В едната кочина свинята и малките прасенца изглеждаха неспокойни и напрегнати, а по очите им се четеше страх. Другата беше празна, но кръвта на шопара зловещо се беше разстлала по пода, недокосвана от никой, дори от многобройните мушици и насекоми.

Нещо много интересно се случи, когато се опитах да вкарам козите в третата кошара, входът, на която се намираще в малкото дворче. Щом ги подкарах към дворчето и те наближиха навеса, изведнъж се обърнаха рязко и побягнаха в обратната посока! Аз взех гегата и започнах да бутам едната. Тя ми оказа яростно съпротивление, но аз все пак бях по-силният и я изтласках яростно към дворчето, чиято врата бях отворил предварително. Бях отворил и входа на кочината, надявайки се, че агнетата и яретата няма да излязат. Когато избутах козата към дворчето, тя изведнъж се отскубна и влетя на бегом в кошарата. Същото се повтори и с другата коза. При излизането от кошарата погледнах уплашено към празната кочина. Имах чувството, че нещо неведомо и призрачно се носи във въздуха. Атмосферата на това място беше някак си... ЗЛОКОБНА!

Излязох на двора, взех една кокошка и тръгнах към малкото дворче. С приближаването тя ставаше все по-напрегната, а когато достигнахме до навеса и се показа кочината, кокошката изведнъж скочи и хукна по посока на кокошарника. После отидох при кучето и го хванах. То обичаше да го нося и затова не оказа съпротива, когато го взех, но щом тръгнах напред, то започна да мърда неспокойно и да

скимти, като всячески искаше да се отскубне от ръцете ми. Когато доближих ъгъла на кошарата и пред погледите ни се мярнаха кочините, то изведнъж обърна глава, наострежи се и започна да лае бясно в онази посока! Аз се стреснах и го пуснах, но кучето продължи да лае свирепо.

В ранния следобед повиках брат ми при мен. Все още не исках да споделя случващото се с родителите ми — поне не сега, защото знаех, че ще ми се развикат да не се занимавам с глупости. А Иво беше по-малък и на него можех да покажа всичко. Привиках го малко преди да изкарам козите към козарника за следобедна паша. Направих му същите експерименти с една кокошка и с кучето. Той само ахна:

— Това е много интересно. Не може да бъде. Какво казаха майка и татко?

— Не съм им казал още. Ела да видиш свинята и прасенцата.

Отидохме боязливо до кочината и ги погледнахме — майката и прасетата се бяха скупчили в един от ъглите, но не от стената към кочината на Порки, а от другата. Всички грухтяха слабо, но някак си мъчително, сякаш се бяха предали на злощастна съдба или бяха привикнали към някакво постоянно нещастие, а по широко отворените им очи и този път се четеше страх. Истински страх! Странно е, че дори животно като прасето може да издава различни чувства.

— Сега ще видиш какво ще стане, когато изкарам козите.

— Абе ти правиш нещо. Познавам те добре. Това не може да е истина!

— К'во мога да направя бе, брат? Ти луд ли си? Освен да кажа на животните да не доближават дворчето. Ха, ха, ха! — със сарказъм отговорих аз.

— Айде да изкараме козите и да видим какво ще стане.

Когато ги подкарахме, те не искаха да излязат от кошарата и отново се наложи да ги избутам с гегата. След като излязоха от кошарата, те се втурнаха напред и излетяха с такава сила в животинския двор, че подир тях остана да се рее във въздуха голяма прашна диря. Чух брат ми да издава звук, подобен на „Ауууу“, което безспорно показваше, че беше стреснат. А аз бях донякъде доволен, задето му доказах, че съм прав.

По пътя към козарника ние размишлявахме за странните случки.

— Мислиш ли, че призракът на прасето е в кочината? — попита Иво. — Айде, чел си това-онова. Нали обичаш да четеш за призраци, за вампири и за всякакви такива свръхестествени неща?

— Възможно е призракът на закланото прасе да е останал в кочината, но не съм сигурен. Досега сме заклали толкова много животни, ама никога не е имало подобни явления.

— Може всичко да е свързано с ония избухвания на прасето. Нали ветеринарят каза, че не е виждал такова нещо. Оня ветеринар от града е казал същото.

— И в месото има нещо странно. Виж кучето, кокошките. А и тенджерата... не може тенджерата под налягане да избухне току-така.

— Не само в месото — изрече Иво. — Цялото настроение в двора е... ТЕГАВО. Става ми кофти, когато приближавам оная гадна кочина.

— И аз го усетих. Атмосферата е злокобна, зловеща.

— Трябва да кажем на майка и татко. Те може да направят нещо.

— Абе те няма да ни повярват. Трябва да им покажем какво става тук. Не знам, брат, ама почва да ме хваща шубето — казах аз.

— Мен също — завърши разговора Иво.

След като се върнахме, Иво побърза да сподели ситуацията с родителите ни. Те, както винаги, реагираха скептично. Дори когато им демонстрирахме номерата с кучето и кокошките, те ни изгледаха недоверчиво и татко измънка:

— Кой знае какво е. Може да бъде всичко.

Явно родителите ни не можеха или не искаха да ни повярват. Те просто бяха праволинейни хора. Всичко според тях би могло да се обясни с нормалните неща от живота и нормалните закони на природата. Те не мислеха как да обяснят необяснимото, защото знаеха, че винаги може да се намери отговор на всеки въпрос. Дори видими странни явления като тези, които описах преди малко, не представляваха особена тема за разсъждения. А такива истории за паранормално и свръхестествено, за духове и чудовища, бяха за тях само „глупости“.

Но на седми юли ни сполетя събитие, което накара и майка и татко да повярват в тези „глупости“.

* * *

Досега случващото се беше странно, неестествено, но все пак можеше да се обясни по един или друг начин. Фактът, че животните не обичаха свинската кочина може да бъде обоснован с някакъв страх от заколването на прасето или от самото прасе, което вилнееше в двора и навярно е предизвикало у тях някакви комплекси (наистина, понякога се случва и животните да страдат от комплекси). Можеше да се обясни и с лошото дъждовно време, което бе пълна противоположност на предишните топли дни и това да е причината животните да изберат да се скриват на сухо. Тези отговори бяха малко вероятни, но все пак реалистични до една или друга степен. Обаче онова, което се случи на седми юли НЕ МОЖЕШЕ да бъде обяснено по никакъв нормален начин! Това разстрои психическото ни равновесие и ни накара да търсим други, нестандартни методи за решаване на огромния проблем.

Денят беше горещ и слънчев, а вечерта — топла и задушлива, типична за разгара на лятото. Комарите свиреха безкомпромисно в ушите ни, а множеството мухи жужаха из стаята, издавайки монотонен бръмчащ звук. В тази топла вечер отново се бяхме събрали у нас на размисли и сладки приказки. Чичо и леля си тръгнаха към осем и ние останахме сами. В осем и половина приключихме с вечерята и вече се стягахме за лягане, когато чухме ПОЗНАТИТЕ ЗВУЦИ — силни сатанински резове, удари по дърво, страховити звуци, издавани от уплашени животни, бесен лай на куче, цвилене на кобила! Близко минута слушахме, без да мърдаме и без да говорим. Пръв се обади татко:

— Сара! Онова проклето прасе я е заразило! — и се приготви да излиза. Но неговото предположение не издържа. Много ясно и отчетливо, между дяволските звуци и паникьосаните крясъци на животните, се чуваше отчаяното грухтене на свинята майка. Чуваха се дори и прасенцата, които скимтяха яростно с пискливите си гласове. След малко татко влезе, придружаван от леля и чичо. Аз и брат ми гледахме през прозореца, озадачени и невярващи на ставащото. Чувствах как космите ми настръхват, как косата ми се изправя, как кожата ми се стяга. Все пак някъде някоя врата издържаше на напорите, защото звуците идваха само откъм малкото дворче, а там

имаше здрави дървени порти, които бяха добре залостени. Беше залостена дори и кочината на шопара, въпреки че беше празна. Паниката продължи тридесетина минути, после всичко СПРЯ изведнъж. Дворът стана почти безшумен, както преди. Чуваха се затихващите стенания на животните. Единствено кучето продължаваше да лае.

Заредиха се всякакви варианти — възможни и невъзможни. Предположихме, че или свинята майка е полудяла, или някое от прасенцата. Също така, може някоя коза, яре или агне да се е заразило с този бяс. Всички избягвахме най-лошата хипотеза, тя дори не беше спомената. Но аз знаех, даже бях сигурен, че това, което се случваше в двора ни, се случваше в кочината на Порки. И беше СВЪРЗАНО със самия Порки!

Спах неспокойно. Мислех непрекъснато за историите с духове, чудовища, вампири или таласъми, които бях чел или гледал. Въпреки че исках да се сблъскам с някакъв ужас, осъзнавах, че страхът ми вече бе по-силен от това желание.

На сутринта се затвърдиха моите кошмарни очаквания и теориите на останалите се разбиха на пух и прах! Когато отидохме до кочината на шопара видяхме, че някои дъски от вратата бяха скършени. Желязното мандало дори беше леко изкривено. Нещо отвътре е удряло със страхотна сила от вътрешната страна на вратата, мъчейки се да излезе и да се освободи. Кръвта беше почерняла от времето и така изглеждаше още по-зловеща, приличаше на някаква дяволска черга.

* * *

Ние мълчаливо изковахме много здрава врата, с два реда дебели дъски и я сложихме на мястото на повредената. След това решихме да преместим свинята майка и прасенцата при кобилата. Когато отворихме вратата на кочината им, те се втурнаха с бяг към двора и трябваше да ги гоним едно по едно. На обяд всички се събрахме в навеса пред къщата и започнахме да разсъждаваме върху станалото:

— Колкото и да не искаме, трябва да приемем теорията на Росен. Аз не мога да обясня случващото се по никакъв начин — започна леля.

Татко изрече следното:

— Не знам, объркан съм. Никога не ми се е случвало подобно нещо, не знам какво да направя, нито откъде да започна...

— Да отидем при баба Денка. Тя се занимава с такива неща. Разваля магии, гледа бъдещето. Врачка е. Поне така знам — заяви чичо.

Тогава майка се намеси, поглеждайки ме дълбоките си очи:

— Ти четеш такива книги, гледаш такива филми! Кажки какво да направим!

В този момент бях убеден, че те са изпаднали в отчаяние. Може би вече осъзнаваха, че са безсилни и че не могат да направят нищо, за да се справят с проблема. При обикновени обстоятелства майка никога нямаше да ми зададе такъв въпрос, но сега и тя вярваше, че тук се случва нещо необикновено. Мълчанието на другите показваше, че и те мислят по този начин. Това определено не ме радваше, но ми стана приятно, че се налагаше да разчитат на мен. Аз заявих следното:

— Не зная дали може да се говори за дух на умряло животно, защото в двора са минали под ножа много животни и никакъв призрак не се е появявал досега. Всичко е свързано с пристъпите. Може някой дух да се е вселил в прасето и да го е карал да върши тези зловещи неща. И след като го заклахме, той да се е освободил.

След подобни думи обикновено получавах гневни погледи или някой просто ме прекъсваше да не говоря повече безсмислици. Този път обаче всички ме гледаха втренчено и слушаха с трепет всяка моя дума.

— Ама чий дух може да се е вселил в нашето прасе? — попита ме Иво.

— Нямам и най-малка представа, брат ми. Най-добре да посетим баба Денка, пък да видим тя какво ще ни каже.

В четири следобед аз, чичо и майка отидохме при баба Денка. Никога досега не сме действали толкова експедитивно и бързо — малко след разговора или по-точно, след като изкарахме козите за следобедната паша, веднага се запътихме към нейната схлупена къща, намираща се отгъток завоя. Баба Денка ни посрещна подобаващо за една гостоприемна старица и след като и зададохме въпросът, който ни тревожеше, тя ни каза следното:

— Не мога да ви помогна с нищо, деца, ама съм чувала, че много отдавна във вашата къща е станало нещо зловещо. Това е било някъде пет години преди да се родя. А аз съм на седемдесет. Трябва да попитате по-старите хора в селото. Лошото е, че никой не иска да говори за това, та и аз не знам точно какво е станало. Носеха се само слухове и хората до преди време отбягваха вашата къща, но така и не разбрах защо го правят. Само това мога да ви кажа.

Тя говори кратко, но това бе достатъчно краката ми да се подкосят. Какво ли ужасно е станало в миналото и защо това минало така гръмко се стоварва върху нас? Решихме на другия ден сутринта да разпитаме по-възрастните хора и се надявахме да измъкнем нещо от тях.

Вечерта на татко му дойде друга идея. Той беше много добър приятел с кмета и можеше да поговори с него, защото кметовете обикновено са по-начетени от повечето жители и знаят много неща за селото. А и той можеше да го допусне до архива на кметството, където се съхраняват всички броеве на местните вестници. Но за утре най-добре би било да започнем от съседите. Те ни познаваха, бяха добронамерени към нас и ако знаеха нещо, щяха да ни го кажат — въпреки че най-възрастната жена в близката околност беше на седемдесет и пет. Ние трябваше да търсим хора на около деветдесет, защото по време на онези събития в миналото са били на около петнадесет години. Селото беше малко и хората над осемдесет се брояха на пръстите на едната ръка. Най-възрастният крабовчанин — дядо Наско — беше на деветдесет и шест.

На другия ден се разделихме на две групи. В първата бяхме аз, майка, Иво и леля. Ние трябваше да разпитваме хората, а във втората бяха станалите — татко и чичо — и като приятели с кмета трябваше да разговарят с него.

Никой от съседите не знаеше нищо (или не искаше да ни каже нищо). Никой не беше чувал за страховита история в миналото, освен може би някои мимолетни слухове, които вече не помни. Първият възрастен човек, у когото отидохме да разговаряме, беше дядо Наско. Той, въпреки че не беше добре със здравето, ни прие. Обаче, когато му зададохме въпроса имало ли е странни случаи в нашата къща, ни каза, че не помни нищо за никакви такива случаи. При втория — дядо Огнян се — получи нещо подобно. Той също не можеше да си спомни

нищо и като че ли побърза да ни изгони. Тъкмо си мислехме, че удряме на камък, когато отидохме при дядо Бочо. Старецът по принцип беше много добродушен и едва ли би ни отказал разговор или гостуване. Беше на осемдесет и девет, но не му личаха годините. Той ни покани и веднага извади еднолитрова бутилка ракия:

— Седем годишна домашарка. Ще съжалявате ако не я опитате.

— Не, ние само набързо, да те питаме нещо — изрече майка.

— Ами като седнете, тогава ще питате — настояваше той с мила усмивка.

Ние седнахме. Отначало се заговорихме за обикновените теми от живота. Но когато поехме по нашата тема, се случи следното:

— Дядо Бочо, да знаеш да е ставало нещо странно в нашата къща, когато си бил дете?

— Какво странно нещо да е ставало при вас?

— Ами нещо ужасно в двора на къщата ни? — запита майка ми.

— Нещо при прасетата — добави леля.

— Не помня да... — изведнъж лицето му се промени, очите му се ококориха! — За какво ми говорите, по дяволите?

— Ако можеш си спомни, че това е много важно за нас — помоли го майка.

— Нищо не помня! — извика той. — А сега ме оставете, че имам работа. Чао!

— Но...

— Оставете ме! Махайте се! Не мога да ви кажа нищо! — викаше Бочо. — Не мога да ви помогна! Чао! — от добродушната му същност не беше останал и помен.

— Моля те, знам, че си спомни. В двора ни се случват ужасни неща. Разбираш ли? Трябва да знаем какво е станало, за да се преборим с тях.

Очите на дядо Бочо се разшириха още повече. Лицето му се изкриви под маската на страх и ужас. Той отвърна само:

— Нищо не помня. Не мога да ви кажа нищо. Извинявайте — а след това ни поведе към вратата и я затръшна след нас. Ние стояхме пред къщата му около минута — застинали, изумени, объркани. Сигурен бях, че знае нещо, но поради неизвестна причина не го казваше. Сигурни бяха и майка, и Иво, и леля.

И при другите четирима възрастни не научихме нищо. Дядо Свилен и дядо Асен Пешака ни отговориха най-любезно, че не знаят за никакви странности, а когато попитахме дядо Георги и дядо Иван Бакърджията, те просто хлопнаха вратите си под носа ни, без да дадат обяснения.

Явно никой не искаше да говори за това. Вероятно случилото се е било в особено големи и опасни размери, щом десетки години покъсно не желаеха да говорят за него.

Какво ли е било това страшно нещо, че никой не иска дори и да го споменава? Кое ли е това събитие, което и до днес предизвиква потрес и ужас у възрастните жители? Мистерията се разрастваше главоломно.

През това време татко и чичо посетили кмета, поговорили с него и той ги пуснал само за около час в архива, защото след това трябвало да ходи до София за някакви дела. Кметът Тодор Искренов беше на петдесет и една, едър, с големи ръце и пронизателни очи, и се славеше като виден краевед. За краткото време в архива татко и чичо все пак претърсили не малка част от вестниците.

Сега беше хиляда деветстотин деветдесет и седма година. Значи преди седемдесет и пет години е било хиляда деветстотин двадесет и втора. Преровили повечето броеве на тогавашния вестник „Крабовско лято“, но не открили да се споменава нищо особено. А и трябвало да четат бързо, защото имали на разположение само един час. После казали на кмета, че от утре ще идват често да разлистват вестниците.

За обяд си бяхме вкъщи и си разказахме това, което имахме за разказване. Сетне се захванахме за домакинската работа, като решихме, че на другия ден всички ние ще прекараме голяма част от деня в архива.

В четири следобед събитието се повтори. Отново стояхме вцепенени, чакахме и се молахме да свърши по-скоро. Този път то траеше само десетина минути. След като спря, ние продължихме с ежедневните си дейности. Беше девети юли.

* * *

В дните между десети и двадесет и първи юли се случиха много интересни събития, които ни помогнаха да отговорим на някои въпроси, но от друга страна задълбаха още повече надвисналата като черен облак злокобна тайна. Първо трябва да кажа, че в този период ужасните свръхестествени пристъпи бяха пет.

Няма да описвам всеки един поотделно, само ще спомена, че и в петте случая бяхме сковани от напрежение и страх. Най-ужасното от всичко си оставаха сатанинските звуци, които издаваше нещото. Имах чувството, че от ден на ден те ставаха все по-силни и все по-злокобни. Имах и чувството, че между тях улавям и други звуци, издавани сякаш от същия източник, но не можех да определя какви. За наш късмет здравата врата издържа на всичките тези гигантски напрежения.

Кучето изчезна ненадейно. На тринадесети юли сутринта, когато го отвързахме да потича, то се отскубна, побягна и никога повече не се върна. Изчезнаха още три кокошки и две патици. Явно са намерили някъде пролука и са изфирясали безвъзвратно в неизвестна посока. За по-голямо улеснение преместихме яретата и агнетата в първата кошара. Там прибирахме и козите. Вече почти не стъпвахме в малкото дворче.

В първия ден в кметството аз, брат ми и майка отидохме в архива и прелистихме всички броеве на седмичника „Крабовско лято“ от хиляда деветстотин двадесет и втора, но не намерихме интересни неща. Започнахме да търсим през двадесет и първа. На другия ден вече бяхме свършили с броевете от двадесет и първа и започнахме тези от двадесет и трета. Дотогава не открихме нищо особено. Но при прелистването на вестниците от двадесет и трета забелязах, че броевете от пети август до дванадесети септември ги нямаше.

— Елате да видите — им казах аз — шест броя липсват! Дали тук не е писало нещо интересно?

— Трябва да намерим на всяка цена тези броеве! — каза майка. — Ще отида да поговоря с кмета.

Но кметът ѝ казал, че нищо не знае по въпроса. Имало голяма вероятност тези броеве изобщо да не са излизали. По едно време се сетих да претърся околийският всекидневник „Белоградчишко слово“, ала и в него не се споменаваха нищо за Крабово през този период. Въпреки това ние продължихме да разлистваме броевете на двата вестника преди и след периода.

И именно в тези броеве се натъкнахме на много интересни статии. Например, в броя от двадесет и първи ноември, двадесет и трета на „Крабовско лято“ пишеше, че крабовчани масово започнали да си продават свинете си от страх и суеверие. Хората се страхували заради „странните дни“, случили се на семейството на Недко и Таня Данчови през месец август.

В друга статия, от петнадесети март, хиляда деветстотин двадесет и четвърта, бе написано следното: „В понеделник сутринта в полето, недалеч от местността «Върли дол» е намерена Таня Данчова (моята прабаба) мъртва. Лекарят е констатирал, че става въпрос за сърдечен удар. Таня Данчова се смята за най-малко ВИНОВНАТА от фамилията Недкови за «странните дни». Това може да е една от причините за този сърдечния удар“.

Видяхме, че липсват още два броя — от двадесет и пети октомври, двадесет и трета и от шести декември, същата година. За три дена прегледахме всички броеве от двадесет и трета, двадесет и четвърта и двадесет и пета, но не открихме нищо друго.

Мистерията беше пълна. От статиите ставаше ясно, че в миналото е имало мрачен период, наречен „странните дни“, в който се е случило нещо страшно с членовете на фамилията ни, и може би те имат някаква вина за това. Но, каква вина можеха да имат прадедите ни?! Какво е станало през август, двадесет и втора? Защо са унищожени ценните броеве на „Крабовско лято“? Сигурни бяхме, че там е писало за „странните дни“, но поради една или друга причина някой е решил, че информацията не трябва да се знае от следващите поколения. Това бяха въпроси, на които непременно трябваше да потърсим отговорите.

Двамата с татко намерихме и нещо друго. Ние бяхме решили да преровим старата къща и някои скринове в новата. Търсихме стари снимки, стари писания и неща, които са се запазили от миналото. Бяхме намерили множество снимки, както и една история на фамилията, написана от дядо Иван. В нея, на двадесетина листа, бе описан подробно животът на всички от хиляда осемстотин осемдесет и пета до хиляда деветстотин осемдесет и осма.

Прочетохме я с интерес. Историята бе написана с множество грешки, но с подробни описания на реални събития — без значение

дали бяха хубави или лоши. Обаче никъде в нея не се споменаваха за „странни дни“. Отново бяхме в безизходица.

И в снимките, които намерихме в стария скрин, не съзряхме нищо интересно. Имаше както много стари, така и по-нови снимки, но не съдържаха нищо конкретно, което да ни даде дори и малък тласък за разгадаване на загадката.

Тогава видях ЗАКЛЮЧЕНИЯ ШКАФ!

Баща ми явно беше разгадал мислите ми, защото се обърна в същата посока и се усмихна. Шкафът се намираше в най-долния ред на старата секция. Лъч надежда премина през лицата на двама ни. Дали тук не беше скрито нещо интересно? Майката на татко е загубила ключа на шкафа още, когато татко е бил студент, десетина години преди аз да се родя. Тя му казала, че тук са скрити някакви стари черги и одеяла и нямало смисъл да се търси ключа. И повече не са го търсили. Аз зададох въпроса дали баба ми му е споменавала за нещо странно, случило се в детството ѝ, но той отговори, че не помни да е казвала нищо интересно.

С една отвертка разбихме шкафа. Вътре наистина имаше стари черги, скъсани одеяла и дрехи, от които се носеше миризма на старо. Започнахме да изваждаме едно по едно нещата. В дъното на шкафа, под всичките тези парцали намерихме предмет, опакован с парцали и завързан с много въжета. Върху него на малко парче хартия имаше надпис „не пипай“. Ние срязяхме въжетата с една ножица и разкъсахме парцалите, с което беше увит предмета. Той се оказа стар АЛБУМ ЗА СНИМКИ!

Албум за снимки, опакован, здраво завързан и скрит в дъното на заключен шкаф!

Аз нетърпеливо взех албума и започнах да го разлиствам. В него имаше около шестдесет снимки. Отначало не забелязахме нищо особено — стари фотографии на хора, повечето от които от нашата фамилия, щракнати в едни или други интересни пози. Но по едно време забелязах, че на всяка снимка присъства някакъв МЪЖ, който не сме го виждали в нито един от другите албуми. Той винаги беше облечен с черно сако, беше усмихнат и сияещ, имаше извити мустаци и носеше бомбе.

Първите две снимки в албума бяха от хиляда деветстотин и осемнадесета година, от сватбата на працядо и прабаба. И на двете

присъстваха Недко, Таня и този човек, който по това време изглеждаше на около тридесет. След това се е снимал с всички членове на фамилията — дядо Асен, Петър, дядо Иван — по няколко пъти; видяхме и много общи фотографии на цялата фамилия. — Недко и Таня, тримата им сина, тогава юноши и... той! Най-интересно, че досега в нито една от снимките, с които разполагахме, членовете на фамилията не са снимани заедно, а в този албум имаше осем фамилни, в които обаче присъстваше непознатия! По-нататък снимките показваха сватбата на дядо Асен — бащата на татко, — като на всички мяркахме това лице, сякаш той беше част от фамилията. Татко изобщо не можеше да си спомни кой и какъв е той — може би просто защото не знаеше. А и на никоя снимка отзад нямаше конкретни надписи или имаше някои общи, като „Фамилия Недкови“.

Най-странна обаче се оказа последната. На нея присъстваха дядо Асен, баба Жана, татко, като току-що новородено бебе и... този човек, вече значително поостарял, с прошарени мустаци! Тримата се бяха прегърнали като много близки хора и се бяха събрали около количката с татко. Интересното в тази фотография беше, че непознатият държеше черен гоблен, върху който бе изобразена СВИНЯ! На гърба на снимката пишеше следното:

„Щастливото семейство Недкови с малкия Андрейчо, юни, четиридесет и пета“.

Ние веднага показахме снимките на леля и чичо. Леля също се зачуди какъв е този човек, след което изтъкна, че според нея ако открием кой е той, можем да намерим решението или част от решението на загадката.

На една снимка той се беше снимал с една съседка и с няколко непознати хора. Тази съседка беше баба Дорка. Ние отидохме при нея. Когато ни видя, тя ни попита какъв е този рев, който се носи от двора. Излъгахме я, че свинята майка на моменти полудява. След това ѝ показахме снимките, но тя ни рече, че изобщо не се сеца за такъв човек. Въпреки че дълго гледаше снимката с нейното собствено изображение, искрено не успя да си спомни нищо.

И така мистерията, вместо да се разплита, лека-полека ставаше все по-заплетена. Сега въпросът беше какъв е този човек и дали има нещо общо със „странните дни“? Имах чувството, че той е пряко свързан със станалото през август, двадесет и трета. Но по какъв

начин? Защо следите му се губят през четиридесет и пета и след това никой не си спомня или не иска да си спомни за него? Защо снимките му бяха така здраво опаковани, завързани и скрити под дебел слой черги, дрехи и одеяла в заключен шкаф, на който ключа отдавна е изгубен? Какъв беше той на цялата фамилия, че му отдаваха толкова внимание и близост? Имаше малка вероятност човекът да е жив, но ако е така, той би бил на около деветдесет и няколко.

Атмосферата в къщата ставаше все по-тягостна. Виждах татко и майка все по-замислени, Иво също не беше в настроение. Напълно ги разбирах, защото и аз се чувствах точно така — стресиран и уплашен. Когато излизах с приятелите, обикновено седях замислен, с концентриран в една точка поглед. Те усещаха, че нещо не е наред, опитваха да ме развеселят, искаха обяснение от странното ми държане напоследък. А когато радостно ме подканваха да разкажа някоя ужасна история, аз отговарях унило: „Сега не се сещам за такава“. Някой би казал: „Ето ти истинска история, разкажи я, няма нужда да си измисляш“. Но в трудния период, в който се намирах, беше невъзможно да говоря за странните събития, дори и да прозвучат като измислица. Много по-лесно е на някой да създаде кошмарен разказ, отколкото да пресъздаде случило се и случващо се събитие. Това е все едно да изживее всичко отново.

* * *

Ето че дойде и този съдбовен ден — двадесет и втори юли. Тогава разбрахме, че случващото се не засяга само психиката, а засяга здравето и живота ни. Това, което преживяхме този ден, беше причината да си съберем багажа и да решим да напуснем прокълнатата къща завинаги.

В осем без десет, когато вече бяхме седнали на долния етаж да вечеряме, паниката в двора започна отново. Ние трепнахме и замълчахме като всеки път досега. Отново чувахме парализиращите дяволски стонове, мощните удари по вратата на кочината, обърканите звуци на другите животни. Вече бяхме привикнали с тези неща, знаехме, че всичко ще спре след около половин час. Но противно на очакванията, след половин час какофонията не престана. Не престана

и след един час. А в девет и половина с брат ми трябваше да се качим горе, за да си лягаме, защото утре сутринта аз трябваше да ходя овчар, а той и майка мислеха да разпитват хората от съседните къщи за „странните дни“ и за непознатия.

— Все някога ще престане. Качете се и спете спокойно — майка се опита да ни вдъхне кураж, макар че самата тя едва ли беше спокойна.

— Добре — казахме ние. — Майко, татко, лека ноц.

Зловещото събитие не спираше, този път продължаваше неестествено дълго. Аз не можех да заспя, не можех да концентрирам мислите си. Тези уродливи звуци, идващи от дъното на ада, сякаш се впиваха в мозъка ми и не ме оставяха на мира. Мърдането и неритмичното дишане в съседното легло показваше, че и на Иво сънят му убягва.

Беше около десет и половина, когато чухме други звуци, доста по-различни от дяволската епопея, обладала задната част на двора. Това бяха ЗВУЦИ ОТ ЧУПЕНЕ НА ДЪСКИ! Надигнах се рязко и се заслушах. Чух как вратата на кочината се разби. След нея с лекота се счупи и вратата на малкото дворче. Демоничните звуци приближаваха към нас. Съществува вече се намираще пред портата, водеща към вътрешния двор.

... дум... дум... дум... тряссс!

И тази врата се разби. Сатанинският рев вече заглушаваше до болка ушите ми, паниката и отчаянието се промъкваша смело в дебрите на съзнанието ми. Почувствах как краката ми се подкосяват, как косата ми настръхва. Видях с периферията, че и брат ми е застанал неподвижно в трескаво очакване, сякаш се готвеше понесе най-кошмарните удари на злощастната си съдба.

... дум... дум... дум... — нещото вече биеше по вратата на долния етаж, където бяха майка и татко. Аз панически излетях към коридора, хванах слушалката на телефонния апарат и започнах да натискам яростно комутатора. Долу от дуплекса някой вдигна. Беше майка:

— Не се бойте. С татко ви сме затиснали вратата с миндера. Ще се справим. Затварям, че трябва да му помагам.

Треснах гръмко слушалката и се прибрах в стаята при брат ми. Сърцето обстрелваше със саблени удари вътрешната част на гърдите

ми, сякаш искаше да се изстреля в пространството.

... дум... дум... дум — всеки удар пронизваше мозъка ми като остра стрела. Иво скимтеше като бито куче. Аз се усетих, че също издавам слаб, но отчаян писък.

... дум... дум... дум — вратата все още не поддаваше на агресивните удари, които звучаха неимоверно силно. Тези непоносими стонове, издавани от чудовището, вече наподобяваха рев на изригващ вулкан.

Ударите по вратата спряха, но звуците не престанаха. Чувах как тежките стъпки на звяра потропат по каменната пътечка, насочвайки се към входа на втория етаж, където бяхме ние.

— Нееее...! — извика брат ми и се втурна към външната врата. Аз тръгнах след него.

Тъкмо когато той успя да притисне вратата, нещо отвън я блъсна с такава сила, че той залитна назад и падна върху мекия килим на антрето. Аз минах покрай него и я затиснах на свой ред.

... дууум... — бях изтласкан така, че се сгромолясах на пода до Иво. Успях да се провикна:

— Масата...!

Брат ми хвана масата в антрето, избута я напред и притисна вратата. Аз станах и също я поех, заставайки плътно до Иво. Тогавя успях да погледна през малкото кръгло прозорче в средата на вратата. Очаквах да зърна в тъмнината зловеща, разлагаща се свиня или огромен хищен звяр, но онова, което видях през стъклото, ме порази с вледеняващ ужас, по-силен от всичко преживяно досега.

Там нямаше НИЩО!

Стълбището отгатык вратата бе ПРАЗНО!

И все пак, противно на всички природни закони, огромна, свирепа и уродлива сила биеше по нея!

... дуум... дуум... дуум — сега ударите бяха толкова мощни, че всеки един ни изтласкваше с двадесетина сантиметра назад. За щастие, наглед крехката дървена врата се оказа доста здрава и всячески удържаше ударите. А зверският рев, издаван от изчадието на ада, бе станал яростен и непоносим — той кънтеше във всяка педя от тялото ми, вибрираше във всяка гънка от мозъка ми. Дори сега, в състоянието на абсолютна паника аз различавах и други, по-слаби звуци, изгубени в дебрите на оглушителния вой — чувах грапавото грачене на гарга,

хълцащия магарешки рев, чувах дори звук, наподобяващ човешки говор.

В ситуация на смъртна опасност паниката доминира над всичко, а сетивата и възприятията са притъпени. Човек се оставя единствено на инстинкта за самосъхранение — този верен спътник, който нерядко се е оказвал последната надежда пред прага на смъртта. Тогава тялото отказва да се подчинява на мозъка и вместо индивидът да попадне в капана на абсолютния стрес, той се намира в някакво отпуснато, апатично състояние, готов да понесе всичките удари на съдбата. В такова състояние се намирах аз в този кошмарен момент — подпрял масата към вратата, бутащ с всички сили и съпротивляващ се ответните удари от другата страна. Не чувствах болката, дори не усещах, че крещя с всички сили нещо като „ааааоооо“, а само чувах собствения си глас, изтънял от огромния стрес, отдалечен на милиони километри и губещ се в сатанинската звучна феерия от другата страна на вратата. А нещото отвън биеше, биеше, биеше, биеше, биеше...

Не зная колко време сме стояли в това състояние, но когато постепенно навлязох в реалността осъзнах, че вече ги нямаше силните удари и злокобните резове, а на тяхно място чувах чукане по вратата и познатия глас на майка:

— Росен, Иво, отворете, вече всичко е наред.

— Успокойте се, момчета — чух и татковия глас, — това нещо спря. Отключете да влезем.

Ние спряхме и се спогледахме. Очите на Иво бяха широко отворени и му придаваха уплашен, уморен и състарен вид. Лицето му изглеждаше изкривено като на човек, който изпитва непрекъснатата болка. Аз издърпах масата и отключих вратата.

Родителите влязоха и ни прегърнаха.

— Радваме се, че сте добре! Ох, толкова много се изплашихме — занарежда майка.

— Ние също. Бяхме поставили масата и подпирахме вратата — отговори Иво.

В това време дойдоха няколко съседни, които изглеждаха слисани и изненадани. Вероятно бяха чули врявата.

— Какво става, да не ви нападнаха крадци?

— Всичко е наред, изгонихме ги — изрече татко. Той не желаше да каже истината.

— Накъде отидоха? Ще ги догоним и ще ги спрем! — попита Ачо Торлака — едър, грамаден човек на около шестдесет и виден бунтар в селото — кои бяха, някои от Крабово ли?

— Не — отвърна майка — не ги познаваме. Отидоха към реката.

— А взеха ли нещо? — поинтересува се Ачо?

— Не, нищо не успяха да вземат. Ние ги изгонихме.

— Добре, тогава ще ви оставим. Ако има нещо, веднага ни повикайте. Знаете ми телефона — завърши Ачо Торлака и след малко съседите тръгнаха видимо успокоени. Единствено баба Дорка се обръщаше и ни поглеждаше със странни и недоверчиви очи.

* * *

На другия ден бях овчар. Спомнях си, че през целия ден бях разсеян и на няколко пъти щях да изгубя животните. Искях да се разведря сред полето, но страшните спомени от снощи не можеха да излязат от главата ми, преследваха ме като прегладнял хищник, впиваха се като кърлеж в разцентрованите ми мисли.

Нима това е светът, в който живеем? Какво се крие под красивата маска на видимото — тъмни, злокобни и богохулни същества или духове на мъртви, търсеци неполучено приживе възмездие? Къде се крие истината, защо не се показва наяве тъмната страна на света? Защото въпреки че повечето хора не вярват, съмняват се или не искат да повярват, истината е само една — ПРИЗРАЦИТЕ СЪЩЕСТВУВАТ! Съществуват така, както съществува БОГ, както съществуват хората, животните, растенията! Светът трябва да се дели на видим и невидим, на материален и духовен! Начинът не е да игнорираме реалното, а да го проучим и озаптим. Така биха могли да се спасят много хора, станали жертви на необуздан дух или на сатанинско чудовище, търсещо отмъщение. А няма кой да търси отговорност за такива жертви.

В такива коварни мисли мина цялото дежурство. Страх и лоши предчувствия разяждаха душата ми, изпиваха силите ми и погубваха волята ми. Телом бях на полето, но духом не можех да изляза от къщата, непрекъснато се питах дали демоничната твар ще се прояви отново — по-брутална и по-безкомпромисна от всякога.

В този ден останалите отпътували с колата до едно близко село — Друмци, където бе известно, че има свещеник екзорсист. Поговорили с него и той им обещал, че вдругиден ще дойде и ще опита да прогони свирепия дявол. След това се върнали и започнали да опаковат багажа (след случая от снощи ние решихме да напуснем мястото и повече да не се връщаме). Проблемът беше, че притежавахме много животни, растения, стока, зимнина и други ценни неща, които трябваше да продадем или да се отървем по някакъв начин от тях. Обаче сметнахме, че до два — три месеца ще сме напуснали окончателно мястото и ще живеем само в апартамента ни в града. Дотогава трябваше да тръпнем в страх, напрежение и злокобно очакване.

Докато Иво и майка опаковали багажа, татко и чичо купили от един майстор две малки стоманени врати за кочините, една дървена за двора и две големи стоманени врати за двата входа на къщата. До края на деня ги монтирали. Вечерта, малко преди да си дойда, те поговорили с някои от съседите, като ги питали дали знаят, че някога, много отдавна в нашата къща се е случило нещо ужасно, свързано със свиня. Питали ги също и за непознатия от снимките, дори им показвали снимките от албума. Но всички отговори били отрицателни. Бай Марко само споменал, че е чул от остатъчни слухове някаква странна история, свързана със свиня, обаче не знаел нищо конкретно.

Следващият ден мина само в приготовления за предстоящото идване на свещеника. Вече нямахме нито желания, нито сили да изучаваме загадката. Единственото, което искахме беше да се отървем от злокобното същество веднъж завинаги.

Трябваше да съберем почти всички парцали и стари дрехи и да ги поставим пред кочината. Също така да се сдобием с кръстове и светена вода. Когато отидохме до църквата да купим тези предмети, попитахме свещеника дали знае нещо за „странните дни“, случили се през месец август, хиляда деветстотин двадесет и трета. Свещеникът, петдесетгодишен крабовчанин с дълга, черна брада и плешиво теме, ни отговори, че не запознат с такъв случай, но през септември, двадесет и трета година са ЗАТВОРИЛИ ЦЪРКВАТА за две лета заради неспазване на задълженията и допускане на инциденти! А лицето от снимките му се струваше познато, но не можеше да се сети нищо повече (въпреки че според мен потръпна, като го видя). Когато му

споменахме, че ще извършим екзорсистки ритуал в двора ни, той само примигна, погледна ни съчувствено и не каза нищо.

Двадесет и пети юли бе епилогът!

На този ден трябваше да извършим екзорсисткия ритуал за прогонване на духовете! На този ден светът ни показва най-черното, най-брутално и най-изродено свое лице! Това, което ни се случи, ни накара да се впуснем в стремителен бяг към спасението, пренебрегвайки стоката, животните и градините, пренебрегвайки всички ценни вещи и инструменти. Това, което ни се случи, бе толкова ужасно и богохулно, че едва ли ще мога да го опиша както бих искал, с цялата му тежест.

III

На двадесет и пети юли, в шестнадесет и тридесет дойде екзорсистът Отец Кирил. Той носеше със себе само една малка чанта. Когато го заведохме до епицентъра на събитията, той изрече следното:

— Усещам отрицателна енергия. Аз от дълго време се занимавам с екзорсизъм и вече мога да усетя такива неща.

Ние заковахме парцалите за стените на кочината и ги напръскахме със светена вода. След това застанахме на около метър от кочината. Отвътре се чу рев и нещо невидимо заблъска по стените! Ние се отдръпнахме стреснати, но Отец Кирил със спокоен тон ни каза:

— Не се страхувайте. Духовете не понасят светена вода. Получава се нещо като болка при евентуално съприкосновение.

— Ще се опитаме да не се страхуваме, Отче — отговорих му с лека нотка на ирония.

— Зная, че е страшно и ви предупреждавам, че ще станете свидетели на страховити неща. Но само ме слушайте и всичко ще бъде наред — посъветва ни Отец Кирил, сетне извади кръста си с думите: — Сега извадете и вие кръстовете и ги дръжте така, както аз го правя.

Той вдигна кръста недалеч от лицето си, горе-долу на височината на главата. Ние направихме същото.

После извади шишето със светена вода и пръсна малко в кочината. Чу се съскане! Отново рев! Блъскане!

— Кой си ти? Какво искаш от хората?

... дуууууум... дуууууум... дуууууум... — нещо невидимо заблъска по дъските на кочините.

— О, изчадие на Ада, о, проклетий демоне, напусни това място! Гдег, бдаб, хтерес хтуес...

... дуууууум... — силата удари по гредите на покрива. Още един рев продъни околността.

— ... остави това семейство на мира... мъртвите са мъртви и трябва да се преселят в мъртвия свят... Осуд ухталиган хшег... Гний в

пъкъла! Гний в пъкъла!

... дууууууум... — чух тряскане на дъски. Стон, наподобяващ клане на животно, но много по-мощен!

— ... напусни земята, напусни света на живите, Отиди в Ада, там, откъдето идваш... овадира урдоваз офралиган хшег...

Последва канонада от удари по стените на кочината. Отново се възнесоха сатанинските резове — същите, които така дълбоко се набиваха в мозъка ми. Невидимият враг беше разярен.

— Виж Кръста Божий! Този кръст ни защитава нас и всички живи от злонамерените духове и ти не можеш да ни сториш нищо! Азук бдаб, асибанам хтуес!

... трясссс... — дясната стена на кочината се разруши. Дъските се отделиха от земята и започнаха да се въртят в кръг.

— Бог е с нас. Бог е в сърцата ни и ни предпазва. Аз, от името на Господ Бог, свещеният наш Учител, ти заповядвам: ВЪРНИ СЕ ТАМ, ОТКЪДЕТО СИ ДОШЪЛ!

... трясссс... — лявата стена на кочината също подаде... трясссс... — предната стена и вратата също. Всичко започна да лети във въздуха с хаотични движения.

Греди, летви, гвоздеи се премятаха, блъскаха, чупеха...

Една дъска мина на милиметри от главата ми, друга удари Отец Кирил, а трета майка „облиза“ майка по главата. Две големи греди прелетяха високо над нас. — Сприииии! — всичко хвърчеше и се трошеше. Някаква тънка летва ме тресна по корема. Аз се наведох, опитвайки да си поема дъх.

— Сприииии! — дебела и тежка греда удари татко.

— Сприии! Сприии! Сприии! — свещеникът бе насочил кръста към бушуващия ураган.

Изведнъж всичко спря. Реещите се във въздуха греди и летви се стовариха на земята. Ние бяхме приклекли, държейки се за ударените места. Със свободните ръце бяхме хванали кръстовете.

— Време е за пауза. По-опасно е, отколкото очаквах.

— Ти го накара да спре?! — извика татко, мъчейки се да преодолее болката.

— Така е, но щом е спрял, нищо не мога да направя. Ако искаме да го прогоним, ще трябва да го предизвикаме отново — задъхано отвърна екзорсистът.

— И все пак, може ли да се разбере откъде идва този демон?

— Ако той пожелае, ще научите. Навярно някой осквернен дух не е намерил покой. Но не зная чий. Не зная и дали е човешки, прекалено е див и необуздан. За пръв път попадам на такъв звяр. Само нека мръднем малко по-назад, че тук е доста опасно.

Отдръпнахме се и насядахме на земята. Сега вече виждахме щетите, които нещото бе направило. Кочината беше цялата потрошена, а частите от нея бяха разпръснати по цялата околност.

Майка отиде до вкъщи и след малко се върна с цял плик филии с лютеница и салам.

— Това е за подкрепа — каза тя.

Хапнахме малко, колкото да се подсилим, и се приготвихме.

— Да започваме — решително обяви Отец Кирил. Той взе светената вода, приближи се до кочината и напръска почернялата кръв по пода. Тя започна да кипи и да съска. В този миг нещо блъсна свещеника и той отскочи назад, като се блъсна в нас. Отпред се чу пронизителен рев. След това всички животни в двора завиха с монотонен и протяжен вой...

В това време външната врата се отвори и влязоха някои от съседите — Ачо Торлака, баба Дорка, дядо Стефан, Вита Манова и кметът. Когато приближиха, Ачо се провикна:

— К'во става тук, мама му... — и млъкна като видя екзорсиста, нас, с кръстовете, и невидимия звяр, който местеше гредите и дъските. През това време отец Кирил беше насочил кръста си срещу надигация се ураган и говореше нещо неразбираемо. Пукот! Рев! Чу се силен дрезгав звук, подобен на грачене! Съседите стояха на място, със зяпнали усти.

Отец Кирил изреждаше страховитите слова, които ми приличаха на заклинания. Кипящата черна кръв по пода сега започна да се видоизменя — ставаше хем течна, хем на някакви бучки, хем приличаше на гъста каша.

... дууууум... дууууум... — нещото биеше по стените и на другата кочина. Те се пукаха от силните ударни вълни. Дъските по пода започнаха да се надигат. Невидимият полтъргайт удряше и керемидите и гредите на навеса, който покриваше кочините. Ревът му беше неопикуемо силен и зловещ. Чувах, че Отеца изрича думите:

— ... асуматх агут, росипгон птолу... доброто ще победи злото, Бог ще победи сатаната...

... дууууум... дууууум...

Страховит сатанински рев, грачене, нещо като човешки говор. Между тях се извисяваха цвилене на кобила, грухтене на свиня, кудкудякане на кокошки.

Подът на кочината се надигна и се разцепи по средата, сякаш имаше нещо живо под него. Огромна земна маса изригна, удари се в керемидения покрив и рикошира. Едно камъче ме чукна по главата, пръст влезе в очите ми. Аз паднах на земята и закрих лицето си. Положението беше абсолютно неконтролируемо. До мен долиташе вика на екзорсиста:

— Сприиии! Сприиии! Сприиии!

Всичко беше утихнало. Чичо беше при мен и ми помагаше да стана. Забелязах, че и татко е намираще на земята и се държеше за дясната ръка, а майка се беше надвесила над него. Иво и леля бяха един до друг и се подкрепяха взаимно, успокоявани от Отец Кирил, който от своя страна се бе хванал за корема. Погледнах назад — бяха дошли още хора и ни наблюдаваха изумени, без да смеят да се приближат. Майка и леля отидоха при тях и им заобясняваха нещо. Свещеникът се приближи до мен, потупа ме по гърба и рече:

— Ти си много смело момче. Само трябва да издържиш. Всички трябва да издържи. Още малко. Приклецили сме го, но е много агресивен. Когато започнем пак, ще стоим още по-далеч.

После спомена същото и на останалите.

Идваха още и още хора. Баба Дорка, която беше сред тях, ме извика и ме попита дали сме добре:

— Страх ни е, няма какво да те лъжа, бабо Дорке. Виж какво ни се случва.

Тя се разплака и занарежда:

— Ех, как може да се случи такова проклятие на толкова добро семейство. Що не казахте по-рано бе, хора? Дано всичко мине добре. Спокойно, сине, попът си знае работата. Ще оправи нещата.

— Всичко ще бъде наред, вярваме го, бабо Дорке — изрекох аз пред любопитните и уплашени погледи на събралата се тълпа, въпреки че целия треперех.

— Росене, идвай — извика Иво. Вече се бяха наредили пред руините на кочината.

— Малко по-далече, нали ви казах! — чух да вика екзорсистът. — Може да стане опасно. Вземете по една врата или някаква метална платформа, за да се защитите!

Ритуалът започна. Този път Свещеникът започна с молитвата „Отче наш...“. Ние затаихме дъх в трескаво очакване. След това той продължи:

— Кой си ти? Какво си ти? Дай ни знак! Можем да ти помогнем, ако ни дадеш възможност да го направим! Можем да ти помогнем да намериш покой...

... — дууууууум... дууууууум... дууууууум...

— Ти си мъртъв. Ти трябва да оставиш света на живите и да се пренесеш в света на мъртвите. Остави живите на мира... Вбефур огут кресин икрер...

Изригна земна маса. Разнесе се нетърпимо зловоние. Дяволският рев отново раздра околността. Чуха се цвиленето на кобила, грухтенето на свиня, мякането на кози. Керемидите започнаха да се трошат, външната тоалетна се разклати. Части от греди и дъски излетяха напосоки, удряйки се в стените на кошарите. Полтъргаистът вилнееше със страшна сила. Бях взел изхвърлена врата от стар скрин, която ми осигуряваше някаква защита, но не знаех до кога ще издържи този щит.

— ... доброто ще победи злото, слънцето ще победи мрака...

... дуууууууууммм...

Мощен взрив разтърси двора! На покрива беше зейнала огромна дупка. Отломки от керемиди и парчета от дъски забиха по керемидите на навеса. Лумна огън! Кипящата кръв започна да се изпарява, наподобявайки тъмна димна завеса. Черните пари придобиваха някакъв мрачен и зловещ образ.

— Гдег, бдаб, хтерес хтуес! Върви си, чедо на дявола, махни се от нас, о, проклетий демоне!...

... дуууууууууммм... — още един взрив! Половината покрив на малкото дворче бе отнесен, а външната тоалетна бе съборена.

— Пазете сеее! — извика някой. В този миг части от покрива се посипаха пред нас.

Злото вилнееше безкомпромисно. Камъни, керемиди, летви, дъски играеха в зловец спектакъл на ужаса, а огънят се разстилаше като вулканична лава по пода на разрушените кочини. От изпаренията на кръвта във въздуха постепенно се образуваше нещо с неясни очертания. Тази оформяща се пара се смеси с дима от огъня, в резултат на което се появи нещо страховито — огромно сиво-черно асиметрично ЛИЦЕ, две тъмни очи с неправилни форми, черна крива елипса на мястото на устата. Приличаше на някои от чудовищата от филмите на ужасите — не можах да го сравня с нищо реално на този свят. Сатанинският рев идваше от уродливата му уста, която сякаш бе вход към ада. Аз крещях от стрес, страх и ужас.

... дуууууууммммм... дуууууууууммммм... дууууууууммммм...

Канонада от взривове! Входът и стените на третата кошара бяха отнесени, две от четирите подпорни греди на навеса също. Стената на дърварника зад втората кошара беше паднала. Огънят гореше със заплашителни размери. Зад мен идваха уплашените писъци и неимоверната паника на събралите се жители на селото. Огромното лице на ужаса бавно се издигаше и ревеше зверски, като заклан лъв, като изригваща лава. Смрадта стана непоносима, миришеше на мърша, на земя, на смърт.

... дууууууууммммм... — целият покрив на навеса литна във въздуха като изстрелващ се спътник.

— Пазете се! Бягайте! — викаше някой. Аз поставих вратата на скрина над главата си и отстъпих назад. Части от покрива паднаха отгоре.

— ... напусни, иди си, изчадие адово... гдехум ухат бурет агун... — чувах свещеника, който бе вдигнал с една ръка хранилката на кокошките и отстъпваше назад.

— Бягайте през вратата! Тук е страшно!

— Всички назад! Бързо!

Какофонията беше ужасна. Взрив след взрив отекваха като бомбени снаряди. Ужасяваща смрад се носеше над главите ни като смъртоносна радиация. Дяволски звуци кънтяха, все едно бяха издавани от многочислена орда от варварски сатанински твари. Сякаш самият сатана беше слязъл на земята и ни приветстваше към свещена война между доброто и злото. Огънят вече се издигаше над кошарите, някъде нависоко в дима виждах зловещия образ, от който се разнасяше

постоянно отдалечаващия се злокобен рев. Около него се рееха искри и пукотевици, наподобяващи светкавици и гръмотевици. Една искра удари втория етаж на кошарата и сеното се запали за част от секундата. Друга разтресе някое от дърветата в градината и го разцепи. Автомобилът избухна със страхотен гръм, отнасяйки дървения гараж и северната стена на третата кошара.

Аз побягнах заедно с другите към вратата за вътрешния двор, която беше задръстена от хора. Явно много жители на селото са дошли да видят какво става, но сега всеки се спасяваше както може. Имаше и такива, които стояха като парализирани, гледайки объркано и невярващо към зрелището и несъзнателно пречеха на движението. Отгоре падаха всякакви предмети, нещо беше ударило една баба и я беше повалило. Двама я влачеха към вратата на двора, отдалечавайки я от събитията.

Торнадо бушуваше безкомпромисно, вулкан хвърляше горяща лава в задименото небе, земетресение тръскаше със своя тревожен дяволски ритъм всичко около нас, пожар лумтеше бясно, осветявайки с игрива оранжево-жълта светлина обвитата в злокобна поквара къща. Горящи греди се мятаха и въртяха като обезумели в някакъв лудешки танц, огромни камъни изригваха от земята, носещи със себе си земна пръст. Двете кошари горяха с див, бесен огън. Високо над всичко, призрачно лице, обвито със светещ ореол от искри, ревеше диво и зловещо, с неистов вой. Дворът се бе превърнал в истинска арена на ужасите.

Когато влетях в тясната врата и стъпих по плочите на вътрешния двор, се втурнах заедно с всички навън. Сега забелязах, че се бе стъмнило, което означаваше, че ритуалът бе продължил близо пет часа. После излязох от двора на къщата и побягнах към площада. Видях, че пред мен бягаше Иво, размахвайки ръце напосоки, обзет от лудешка паника. Всички тичахме към спасението, отмалели и отпаднали заради кошмарните преживявания.

Някъде чух гласа на майка:

— Росенееее, Ивоооо, къде стеееее?

— Тук сме, майкоооо! — извиках, като в същото време се обърнах видях майка и татко някъде назад. Магнах с ръце, осветен от светлината на бушувания пожар.

Тичахме към площада. Задъхани, отмалели и изморени, ние нямахме сили да говорим. Отстрани Отец Кирил крещеше:

— Духът е изгонен, може да се приберете спокойно!

Но нито аз, нито майка, татко и брат ми имахме намерение да се връщаме. Леля и чичо ни настигнаха и закрачиха редом с нас. Отпред бягаха много други хора, зад нас също, сякаш цялото село бе дошло да наблюдава варварското представление. Някъде се чу познатото цвилене на кобила, ревът на свинята и квиченето на прасенцата. Наоколо кокошки изкудкудакаха. Навярно някой добър човек бе решил да пусне нашите животни на свобода, вместо да останат в плен на онова прокълнато място.

Спряхме на площада зад църквата. Бяхме само семейството ми, чичо, леля, екзорсистът, баба Дорка и още трима човека — навярно останалите се бяха запътили към домовете си. Седнахме задъхани и изтощени. Баба Дорка се приближи до нас и ни нареди:

— Тази вечер ще спите при мен.

Татко и отвърна:

— Благодаря ти!

Когато се успокоихме, се разплатихме с Оцеца и му благодарихме за риска, който пое да ни спаси от врага. Той ни отговори, че за него това е човешки дълг и обича да помага на хората в трудни моменти. Накрая го попитахме:

— На какво може да се дължи това?

— Вероятно е следствие от зловещо събитие, станало се в миналото. В много случаи това е причината духовете да не отиват там, където им е мястото и да се появяват през определени периоди да напомнят за себе си.

— Какво може да е това нещо? Вероятно сте разбрал, докато извършвахте ритуала.

— Вие казахте, че в миналото се е случило нещо, което е свързано със свиня. Може би точно това е предизвикало този коварен демон. ДНЕС НЕ ОБЩУВАХ С ЧОВЕШКИ ДУХ! Човешкият дух е разумен и покорен, с него мога да се разбера много по-лесно.

— Има ли с какво да се прибереш, Отче? Ако нямаш, ела у нас. Има много легла — предложи услугите си гостоприемната баба Дорка.

— Благодаря, но съм с кола. Паркирах я ето там, пред площада. За всеки случай.

Нощта прекарахме у баба Дорка. Аз спях дълбоко и непробудно. Сутринта събрахме джобните си пари и се приготвихме за път. На отиване към спирката на автобуса погледнахме отново към двора на къщата ни. Зловещите руини от кошарите стърчаха като черни надгробни паметници. Сетих се, че през нощта, когато се мъчех да заспя върху удобното старо легло, в просъница чух да вие пожарна. Вероятно някой се е обадил на пожарникарите да дойдат и да загасят пожара.

В мрачната и дъждовна утрин, когато се качихме на ръждивия автобус за Белоградчик, ние си дадохме дума, че повече НИКОГА няма да стъпим тук.

IV

Около месец след това ни се обади кметът, за да ни каже, че е по работа в Белоградчик, и поиска да се видим. Ние го поканихме у нас. Той носеше един брой на „Крабовско лято“ от осми май, двадесет и четвърта година, намерен при почистване под един от шкафове на архива. В него имаше следната статия:

„Вчера жителите на селото поискаха да линчуват фамилия Недкови. Много хора се бяха събрали пред дома им с мотики, лопати, кирки, като викаха «Фамилия Недкови далече от селото!». След около час дошла гражданска отбрана и разпръснала тълпата. Пред дома им е поставен дежурен часовой да ги пази. Причината за тези изблици е, че фамилия Недкови е виновна за «странните дни», които сполетяха селото“.

Но колкото и да е показателна, статията не описваше конкретно какво се е случило през време на „странните дни“ — въпреки че тук определено ставаше дума за опит за линчуване. Ситуацията около тази загадка се заплиташе още повече и повече, вместо да се отпушва.

Макар и много далеч от това село, аз продължавах да мисля и да разсъждавам по необяснимите събития, които така дълбоко бяха проявили съзнанието ми, че никога, до края на живота си, нямаше да се отърва от тях. Фактите бяха налице, просто нещо ЛИПСВАШЕ, което да ги свърже в определена теория. Ето какви бяха те.

През хиляда деветстотин двадесет и трета някой от нашата фамилия е направил нещо зашеметяващо, нещо потресаващо и пагубно за жителите на Крабово, което по някакъв начин било свързано със свиня. Цялото село е изпаднало в паника, в страх и стрес. Това навярно е причината баба Таня да получи сърдечен удар. Това навярно е причината за опита за линчуване на фамилията. Заради този случай половината жители на Крабово продали свинете си. И абсолютно никой не иска да споменава за това, все едно хората са се опитали да го изтрият от спомените си. И най-вероятно заради станалото са затворили църквата за две години.

Но някак не се връзваше. Прадядо ми Недко е бил архитект, бил е уважаван от цялото село до смъртта си. Много пъти хората в Крабово са ми говорили с носталгия за неговите големи дела. Дядо Асен, който тогава е бил на четиринадесет години, се славел като миролюбив човек, работел в администрацията и отново бил уважаван от всеки. Иван и Петър, въпреки че тогава са били малки деца и едва ли са имали вина за събитията, също били на почит и уважение сред съселяните си. Най-интересното е, че винаги сме имали свине, но не помня някой да е казвал нещо особено за тях.

Остава непознатият? Кой е той и каква е била ролята му във фамилията и в цялата тази бъркотия? Защо му отдават такава чест, а после се губи безследно през четиридесетте и никой не си спомня нищо за него, все едно не е съществувал. Защо снимките му са скрити дълбоко в заключенния шкаф с изгубения ключ? Явно не са искали никой да ги види. И все пак, много лесно биха могли да ги изгорят, но по една или друга причина са ги запазили.

И още, какво са направили с броевете на „Крабовско лято“ през август, двадесет и трета. Защо липсват в архива? Какво ли е било написано в тях? Дали е ставало дума за свръхестествено явление или за някаква злокобна, смразяваща кръвта тайна?

Ровех се отново и отново в миналото, търсех в градската библиотека всичко, издавано през онези лета, търсих за причини, които могат да доведат до подобни инциденти, търсих данни за изчезнали и починали хора през четиридесетте, ходих до полицията със снимките на непознатия да проверя кой е той, допитах се дори до врачки и гадателки. Но нищо! НЕ ОТКРИХ АБСОЛЮТНО НИЩО! Сякаш нещо ми пречеше, спираше или отклоняваше от верния път.

V

И така, уважаеми читатели, загадката остана нерешена. Именно затова съм отново в Крабово, в центъра на всички загадъчни и страховити събития, за да търся нещо, някаква улика, която да ме доведе до истината. Ето ме в малкото дворче и пристъпвам към това, което е останало от кочините.

Вече не усещах онази призрачна и злокобна атмосфера, защото всичко наоколо символизираше разрухата. Започнах да местя най-напред големите греди, а после камъните, керемидите и изгорелите летви и греди. Ръцете ми се покриха със сажди, но аз не се отказвах. След малко се разкриха дъските на пода. Махнах няколко летви, вероятно останки от стените на някоя от кочините и видях, че на пода, покрит с камъни и пръст, под един черен куп от изгоряла дървесина, се е показал ПРЕДМЕТ! Беше нетипичен за опустошената околност! Този предмет или си е бил тук, или е поставен от някой след взрива — не можех да преценя коя от тези две теории е правилната — макар че първата ми изглеждаше по-вероятна. Протегнах ръка и го докоснах — беше плат. Опитах се да го издърпам, но някакви керемиди го бяха притиснали. Поместих ги и го извадих, след това го почистих от прахта и саждите.

Беше ГОБЛЕН с изображение на СВИНЯ!

Това беше същият гоблен от семейната снимка с непознатия в заключения албум!

ЗЛОВЕЩОТО НАКАЗАНИЕ

1

Кевин се събуждаше бавно. Усети хлад. Протегна ръце и напипа нещо рохкаво, влажно и студено. „Какво, по дяволите, е това?“ — каза си в просъница той. Наоколо беше тъмно, долавяше се приятен лек ветрец. Отвори очи. В мрака фокусира бял предмет с правоъгълна форма. Паметна плоча?!

Той се изправи рязко и се огледа. Намираще се в гробище. Какво правеше тук? Какво се случваше с него? Той се завъртя на всички страни и се огледа. Пълната луна осветяваше с белезникава светлина околността.

Кевин се опита да си спомни поради каква причина се е озовал тук. Снощи до полунощ се бе подвизавал в близкия бар, където бе изпил около литър джин, сетне се бе прибрал и бе изпил още двеста грама ром. И си бе легнал. На своето собствено легло, в своя собствен дом. Не беше пиян — поне не толкова, че да не си спомня нищо. Обаче някак си се бе събудил на гробището. Защо точно тук? Нямаше никакво нормално обяснение, никаква логика. Той потърка очи и пое глътка въздух, за да се освежи.

Със сигурност беше някаква шега. Някой му беше направил гнусен номер. Въпросът бе кой. В кръчмата бе пил джин с Хари Гугъла и Силвестър — двама от най-видните местни пияници, сред които и Кевин заемаше достойно място. Ах, тези копелета, ще им се върне тъпкано. Само че как са го пренесли, без да усети? С приспивателно?! Разбира се, в джина му са сложили приспивателно! Не, не е от това. Той се бе прибрал рано, беше гледал телевизия до около три-четири след полунощ и бе пил ром. А дали не е от рома? Едва ли, вече няколко дена беше пил от него и досега нищо му нямаше. Беше си легнал почти трезвен и се беше събудил тук. Кой, по дяволите, се бе изгаврил с него? И как?

Той погледна гроба, върху който се намираще. Приближи се и прочете надписа:

Матю Стракър, роден 15 октомври 1922 година,
починал 23 март 2005 година.

Отдръпна се ужасен! Не, това бе невъзможно! Той не вярваше в духове или вампири, но този надпис го ужаси до такава степен, все едно бе видял подобно същество. Ако нарочно са го довели на този гроб, това вече бе гавра. Или някой ЗНАЕ! О, Господи, само това не! Възможно ли е някой да го е видял през онази нощ и да знае всичко? Ако е така, защо досега не се бе разкрил. Да го мъкне до гробището беше глупав начин да покаже, че знае за престъплението — можеше просто да отиде в полицията. Навярно защото всичко бе станало преди две години, бе минало много време и нищо не може да се докаже. А имаше много по-умни начини човек да покаже, че знае някаква тайна. Например да му праща писма. Или да му натяква или намеква, щом го срещне на улицата. Но не и да го влачи на около миля разстояние до гроба на жертвата. Не, не беше това. Кевин въздъхна.

Остава някой снощи да се е изгаврил с него и по нелепа случайност го е довел точно до този гроб. Или това е бил самият Матю Стракър, възкръснал от света на мъртвите и търсещ отмъщение. На Кевин изведнъж му се подкосиха краката от страх.

2

Преди две години старият Матю бе още жив, въпреки че се бе превърнал в жив труп. На осемдесет и три години, с много болести зад гърба, той все пак крепеше по някакъв начин съществуването си. Преди седем лета жена му почина, а малко след нея и синът му. Единствено остана дъщеря му, която беше щастливо омъжена с две деца, но живееше в Чикаго и рядко го посещаваше. Е, не чак толкова рядко, имайки предвид огромното разстояние между Чикаго и Карпус, но за един възрастен човек като него, който едва ходи, посещения седем или осем пъти годишно — за по няколко дена — бяха изключително недостатъчни.

Ала това нямаше голямо значение за събитието, което предстоеше. На двадесет и първи март Кевин видя стария Матю да се прибира отнякъде. Той носеше куфар! Никога не бе виждал Матю с подобно нещо, винаги премяташе някакви стари пликосе, в които държеше нещата си. А днес беше с куфар! На Кевин му стана чудно откъде този беден старец се бе сдобил с куфар. И по-важното — какво имаше в него? Пари ли? Може би старият е забогатял, защото дъщеря му е пратила голяма сума пари. За какво ли? Как за какво — за съхранение. Кой ще се усъмни, че толкова грохнал и дрипав старец ще има толкова пари.

Кевин прие това с усмивка. Нека живее — и без това не му остава много, поне да е както трябва. И въпреки че Кевин беше беден тридесетгодишен ерген, рядко намираще работа и понякога му се налагаше да краде, той не завидя на стария Матю Стракър.

Но не и след като изпи няколко чаши нискокачествен ром в кръчмата. Тогавя в съзнанието на мъжа отново изникна куфарът. Куфарът с парите! Тоя дъртак имаше толкова мангизи, че с тях Кевин би живял спокойно, без да работи, поне тридесет години.

Когато се прибираще от кръчмата, той погледна през прозореца на схлупената матюва къща. И го видя. Куфарът стоеше на един диван

в кухнята. Кевин се прибра и започна да обмисля варианти как да се добере до ценната вещ.

Вече беше в градинката на Матю и го чакаше да излезе от къщата. Беше се скрил до някакъв голям сандък, а в ръцете си държеше дебела и здрава летва. Когато Матю излезе до улицата, Кевин се шмугна в къщата и отиде направо в кухнята. Взе куфарът и се опита да го отвори, но в този момент домакинът се появи. Похитителят се обърна стреснат и видя Матю да го гледа с ококорени очи. Старецът беше шокиран от срещата. Но Кевин, който отдавна се занимаваше и с кражби, бързо се окопоти (за разлика от домакина, който стоеше неподвижен), замахна с летвата и го удари по гърдите. Не искаше да го убива, Бог му е свидетел. В последния момент отклони летвата към гърдите му, за да не го удари по главата. Но старият човек се хвана за гърдите и се строполи бездиханен на пода.

Сега Кевин беше в шок! Никога не му се бе случвало толкова нещо. Сега щеше да има неприятности, големи неприятности. След известно време се окопоти и хвана ръката на Матю, за да напипа пулс. Нямаше. Навярно беше мъртъв.

Кевин отиде до куфара и го отвори. Вътре имаше дрехи. Само и единствено дрехи. Той падна на колене и изрече тихо, но ядосано:

— Мамка му! Мамка му! Шибана работа!

Бе убил човек заради някакви стари дрехи. Ами сега? Какво щеше да предприеме? Той видя, че старецът се бе хванал за гърдите, а очите му бяха широко отворени. Всички ще помислят, че е умрял от естествена смърт. Той не трябваше да мести тялото или да го пали, да го изхвърля в дълбоки води или да го заравя. Просто трябваше да го остави така и да излезе тихомълком, все едно не е влизал. Щяха да констатираят инфаркт или друга сърдечна болест.

Така и направи. Остави трупа в положението, в което се намираще и се прибра. Веднага след това легна да спи и сънува старецът, който беше озлобял от деянието му и искаше да му отмъсти. Но това бе само сън. Просто лош сън.

Подир два дена съседът Паркър решил да наmine да види стария Матю и се натъкнал на трупа. След това и дъщеря му пристигна от Чикаго. Нямаше разследване, нямаше експертизи. Просто погребяха мъртвия и всичко продължи постарому.

В началото Кевин сънуваше жертвата си, може би защото въпреки суровия си характер, изпитваше някаква вина, че е отнел човешки живот. Стариат беше гневен, озлобен към него, готвещ отмъщение. И когато Кевин се будеше, винаги изпитваше огромно облекчение. След това сънищата престанаха. Животът му навлезе в обичайния си ритъм.

До тази нощ!

Нощта, в която се събуди на гроба на Матю Стракър!

3

Той си тръгна с бавни крачки от гробището. Все още гледаше озадачено сивите надгробни камъни, облени с призрачната лунна светлина. Тук нямаше пазач, както е в гробищата на големите градове, иначе би попитал него. Също така, ако го имаше, пазачът би могъл да предотврати ситуацията.

Вратата на къщата му беше затворена, но не и заключена. Кевин влезе вътре. Видя една бутилка с вода и я изпи. Тя го освежи за миг, но след малко започна да го боли главата, навярно заради вятъра, който духаше през нощта в гробището. Или заради мрачните мисли, които бяха обладали съзнанието му. Взе болкоуспокоително, после се отпусна на леглото си и заспа.

Спа до два, след което отново навести някой от затъntenите карпуски барове, където предлагаша евтин алкохол. Но тази вечер нямаше настроение. Мислеше за случката в гробището и тя не излизаше от главата му през целия ден. Когато се прибра, заключи вратата и отново си легна.

4

Събуди се от допира на нещо влажно и рохкаво. Земна пръст?! Той се изправи рязко, като въртеше напосоки главата си, опитвайки да различи предмети в тъмнината. Беше по пижама. Отново се намираше на гробището! И отново бе легнал върху гроба на Матю Стракър! Кевин изкрещя силно, тласкан от страха и инстинктите си. Сетне усети лекия гъдел на настръхналите си косми. Когато мислите му отново възвърнаха нормалния си ритъм, той се обърна се и се втурна в стремителен бяг към градчето.

Вратата на къщата беше заключена. Той дърпаше, за да я отвори, но здравата брава не подаваше. Как бе възможно всичко това? Ставащото не бе подчинено на никакви нормални закони. Кевин бръкна в един от джобовете. Ключът бе там! Той не помнеше да го е пъхал в джоба на пижамата си! Отключи и влезе. После се отпусна на креслото и потъна в размисли.

Трябваше да се обади на сестра си. Знаеше, че тя не иска да го чува и вижда. В последните разговори той постоянно я молеше за пари и, когато тя му отказваше, я затрупваше с обиди. Сестра му често му помагаше с някой друг долар, но Кевин харчеше по кръчмите всичко, до цент. След това тя отказа да му помогне и двамата се скараха жестоко.

Сега обаче Кевин не я търсеше за пари. Мелани беше експерт по психология и парапсихология в Хюстънската академия, и беше много добра в работата си:

— Да, моля — чу се приятен женски глас.

— Здравей, Мелани. Кевин се обажда.

— Ох. Какво искаш пак? — с израз на досада говореше сестра му.

— Можеш ли да дойдеш? Няма да ти искам пари. Изпаднал съм в беда.

— Каква беда пък сега?

— Не е това, за което си мислиш. Не съм добре със здравето. Събуждам се на друго място. Сигурно ходя на сън, или... не знам.

— Какво? Шегуваш ли се? Да не си станал сомнамбул?

— Будя се в гробището! Не знам какво става с мен — плачейки, говореше Кевин.

Мелани пристигна привечер и завари брат си пиан, а до него се търкаляха бутилки уиски от неизвестна марка. Постави го да си легне. Когато Кевин се свести, вече беше станало девет вечерта. Той се зарадва силно на сестра си — не само че отдавна в неговата мрачна къща не беше стъпвал друг човешки крак, а и в нейното лице той виждаше спасението. Разказа ѝ подробно за събужданията си в гробището. Накрая само промълви:

— Помогни ми, Мелани. Не зная какво да правя.

— Ще опитам — бе отговорът ѝ.

Помоли я да спи на креслото в неговата стая и ако усети нещо, да го събуди.

Кевин се събуди от виковете. Усети, че някой го раздруска. Беше сестра му. Той извика:

— Какво става Мелани? Какво има? Защо... — но спря по средата на изречението, защото отново се намираще в гробището, на гроба на Матю Стракър!

— Защо съм тук? Какво стана, Мелани? — попита с по-спокоен глас, в който се улавяха нюанси на силен страх.

Мелани не можеше да си поеме въздух. Чак когато се свести, малко след като си тръгнаха от вечния дом на покойниците, тя му разказа следното:

— Както спях, изведнъж се събудих от вик. Ти беше станал и отиваше към вратата. Опитах се да те хвана и да те върна в леглото, но ти ме отблъсна. Излезе и тръгна в оная посока. Всеки път, когато се опитвах да те спра, ти ме буташе невероятна сила. А когато ме погледна, очите ти бяха страшни, като на мъртвец. След това се добра до гробището и легна на този гроб.

Кевин слушаше с нарастващо напрежение. После попита:

— Какво мислиш, че става с мен?

— Ти си сомнамбул. Не зная дали знаеш, но сомнамбулизмът много прилича на шизофренията. Това са две души в едно тяло. И докато при шизофренията двете души обитават тялото по едно и също

време, то при сомнамбулизма едната душа се вселява през определено време, когато организъмът е най-слаб, а именно — по време на сън.

Кевин я гледаше изумен и озадачен. Сетне я попита:

— Какво искаш да кажеш? Ти май си станала по-луда и от мен.

— Кевин, искам да ти задам един сериозен въпрос. Само моля те, кажи ми истината.

— Слушам те, Мел.

— Кевин, виновен ли си за смъртта на някого? Например, на този човек, върху чиито гроб лежеше — въпросът стресна Кевин до мозъка на костите. Сега той самият приличаше на луд.

— Н... не, не съм — излъга той.

— Сигурен ли си?

— Да — отвърна той, свеждайки глава надолу.

Тази вечер Кевин заспа трудно. Страх пронизваше съзнанието му и унищожаваше последните остатъци на волята му. Въпреки че сестра му спеше до него, той бе адски уплашен и притеснен. А когато заспа, сънува зловещ сън:

Намираше се на гроба на Матю Стракър. А самият Матю бе излязъл по някакъв начин и бе седнал върху надгробната плоча. Той говореше на Кевин с дрезгав и грачещ глас:

— Ти трябва се предадеш на полицията, да разкажеш за злодеянието, което извърши срещу мен, и да си понесеш наказанието. В противен случай никога няма да те оставя на мира. Разбра ли ме? НИКОГА!

След това Матю сякаш се стопи в тъмнината. Кевин изкрещя. Събуди се от собствения си глас. Първото, което видя беше паметника. В следващия миг разбра, че отново се намира в гробището.

Чу викове. Обърна се и видя Мелани да тича към него.

— Ох, ето те. Най-сетне — говореше младата жена, която беше останала почти без дъх.

— Мелани, вече зная какво трябва да направя, за да се отърва от кошмара.

— Какво?

— Ела с мен. Отиваме в полицията.

5

В полицията Кевин разказа за убийството, което бе извършил преди две години. Поясни още, че се чувства виновен и съвестта му го е накарала да дойде и да направи самопризнанията. Разказа го пред смаяния поглед на сестра му и пред строгите изражения на дежурните полицаи. След това го вкараха в психодиспансера, за да проверят психическото му състояние. Беше почти здрав психически, поне не толкова болен, че да си измисля истории за убийства. Въз основа на самопризнанията, в съда му дадоха седем години лишаване от свобода, която да излежи в щатския затвор.

В затвора имаше параклис, където той всеки ден палеше свещ и се молеше за душата на Матю. Тук му харесваше, имаше храна, вода и работа. Отказа и алкохола. Затова Кевин смяташе духа на Матю Стракър за ангел хранител. Те вече бяха най-добрите приятели — Кевин бе помогнал на Матю да се отърве от безличния си живот, а духът на Матю бе помогнал на Кевин да избяга от мизерията и алкохола.

НЕИЗВЕСТЕН ВРАГ

Борис спа до късно. Това беше редовният следобеден сън от два до четири, само че този ден се събуди към пет и нещо. Хапна двата следобедни сандвича, изпи двете следобедни бири и тръгна на своята следобедна разходка, въпреки натрупалия сняг, който бе променил цялата картина на околността.

Прибра се към шест и половина, по тъмно. Започна да почиства пода на малката си къща от паднали на земята кутии от бира и изрезки от вестници. За самотните хора, особено отшелниците като него, разхвърляните предмети бяха нещо характерно. А и той беше на седемдесет и три години, вече нямаше тази сила и пъргавост както когато беше млад и единствено тези разходки поддържаха неговата жизненост.

Когато отвори външната врата, за да изхвърли боклука в кошчето, той забеляза движение в края на двора. Неговата къща бе много отдалечена от другите и досега не бе виждал други хора наоколо. Светна външната лампа и огледа двора. Нямаше никой. Прибра се успокоен и продължи със заниманията си.

Малко след това чу шум, идващ от вън. Беше ясен и силен и не беше плод на въображението му. Все едно някой или нещо се опитваше да се промъкне. Борис отново светна лампата и излезе на двора. Той отново бе празен. Стъпи върху снега и започна да оглежда всичко, което можеше да се види от светлината на лампата. След като се убеди, че дворът е пуст, тръгна към къщата си. При влизането той хвърли последен поглед навън и тогава пак забеляза движение, някъде отляво, зад едно дърво.

— Кой е там? — провикна се Борис. Гласът му бе сипкав и грозен, защото рядко го бе използвал през последните десетина години. Когато ходеше до най-близкото село, на дванадесетина километра от тук, в магазините и учрежденията говореше много тихо и без излишни думи. Сега очите му се уголемиха, а дишането му почти бе спряло заради страха, който изпита в този момент. Дворът отново бе

празен и мъртъв. Но у Борис започна да се заражда усещане, че не е сам на това място и че е наблюдаван отнякъде.

Прибра се, без да изгаси външната лампа. Смяташе, че по този начин ще бъде предпазен от евентуално нападение. Седна на един стол и се заслуша. Единственото, което чуваше, бяха пуканията и съсканията от горенето на дървата в печката. Но след малко отново се извиси силният шум от преди малко. Борис погледна през прозореца и пак не видя нищо. Какво по дяволите ставаше тук? Дали се бе промъкнало някое голямо горско животно или пък дебне някой скитник, заблуден в гъстата гора? А може да е крадец, търсец в гората самотна вила със самотен старец в нея. Той отиде до вратата и я заключи.

Шумът отново се появи. Този път не бе мигновен, а продължителен. Нещо ходеше в двора. Борис погледна през прозореца. И сега не видя нищо. Загледа се във всички посоки, но дворът продължаваше да бъде празен и пуст. С изключение на странния шум! Невидимото нещо се приближаваше до къщата му, защото шумът ставаше все по-силен и ясен. Тези звуци наподобяваха приплъзване на голямо влечуго или ходене на много тромав или сакат човек, който влачи краката си в снега. Нещото идваше към него!

Шумовете спряха изведнъж. Нещото се намираще отгатък вратата, Борис бе сигурен в това. Той стоеше неподвижен в трескаво очакване.

В следващия момент някой ПОЧУКА на вратата!

Сърцето на Борис щеше да се пръсне от невероятния стрес. Той бавно приближи вратата и застана неподвижен до нея. Чуването се повтори, този път много по-силно от предишното.

— Кой е? — извика Борис със силен и равен глас, изпълнен със страх. Никой не му отговори. Усети как паниката постепенно започва да го завзема. — Кой е? — повтори той с по-слаб глас.

След като отново не получи отговор, старецът започна да отваря вратата постепенно. Видя, че по иначе пустия двор имаше НОВИ СТЬПКИ! Те оформяха пътека по неотгъпкания сняг и свършваха пред вратата на къщата. Борис излезе и се огледа отново. В този миг усети много лоша миризма на развалено и разложено. Погледна надолу, за да види къде продължават стъпките на непознатия враг, но така и не откри нова пътека. Може би съществото бе стигнало дотук през снега,

бе почукало на врата и си бе тръгнало по някоя от пътеките в снега. Загледа се на всички страни, докдето му стигаше взора и отново не видя абсолютно никой или нищо. Затвори вратата и в този миг изпита леко облекчение.

Това облекчение трая по-малко от минута, защото ново, още порешително почукване по външната врата смрази кръвта на възрастния човек. Това бе невидим враг, невидимо призрачно същество от друг свят. По никакъв друг начин не можеше да се обясни това странно посещение. Борис имаше усещаше вътрешно, че посетителят не е човешко същество — имаше нещо уродливо, нещо чудовищно, нещо неземно в действията му, както и в атмосферата наоколо. Той бавно се приближи към вратата и пак застана до нея, без да мърда. Чуването се повтори! Борис хвана бравата, натисна я силно и отвори вратата!

И в този момент най-лошите кошмари, които си бе представял някога, се сбъднаха! Пред вратата стоеше най-грозното, прокълнато и зловещо създание, което можеше да вирее на тази земя.

То бе на ръст колкото него, кожата му бе тъмна и съсухрена, лицето му бе много слабо, на мястото на очите имаше огромни черни дупки. Косата му бе сплъстена, зъбите му бяха оголени и почернели и образуваха страховита лукава гримаса, а от устата му извираше непоносима воня на разложено. Дрехите му — почернели, кални и скъсани на много места от влагата, бяха прилепнали зловещо към тялото му.

Това същество бе полуразложен труп на мъртвец, възкръснал от гроба си.

Борис стоеше като закован срещу него. Страхът и паниката го бяха превзели напълно. Болката в гърдите и изтръпването на ръцете, които изпита, бяха слаби и далечни заради шока. Усети, че не може да си поеме дъх. След миг и краката му отмаляха и той се строполи безчувствен на земята, пред краката на съществото. Чудовищният страх му попречи да усети истинската болка, която изпитва умирация от инфаркт.

ТАЙНАТА НА ЖИВОТА

1

Баща ми почина.

Така трябваше да започне този невероятен разказ, за да завърши със следното: Аз открих тайната на смъртта.

След кончината на моя баща се отдадох на дълбоки размишления. Питам се какво се случва с хората, след като се преселят в отвъдното. От общоприетите норми става ясно, че смъртта слага край на всичко — човекът просто изчезва така, както е било преди да се роди.

Но след едни събития, които ми се случиха, аз открих истинската същност на смъртта, и това, което разбрах, е, че тя няма абсолютно нищо общо с тези общоприети норми.

Няма да описвам как ракът изяде волята на баща ми, безсънните нощи прекарани в очакване на новини от болницата, стресът при всяко телефонно позвъняване. Той почина на пети юли в болницата в град Искър. На седми го погребяхме.

Тогава аз и сестра ми учехме и работехме в София. Бях момче на двадесет и четири години, имах черна коса и сини очи, а името ми беше Стефан, но всички ме наричаха Сафи. Сестра ми Катя беше на двадесет, красива, с руса коса и сини очи. Преди да се преместим с нея в София живеехме със семейството ни в Искър — малък град в плевенска област, където за съжаление нямаше много възможности за млади хора като нас.

Въпреки че разсъждавах често върху смъртта, моите разбирания и начин на мислене бяха праволинейни, реалистични, базирани на реални обяснения. Не приемах магиите, ясновидствата, духовете и т.н. Вярвах, че те са измислени от злонамерени хора за лични и користни цели. И затова, когато майка ни каза, че има жена в близкото село Флигал, която разговаря с мъртвите, аз приех думите ѝ скептично. Сестра ми беше на същото мнение.

И все пак решихме да посетим жената. Не упорствах, може би заради състоянието на майка — все още ѝ беше тежко от загубата, а и

ако по някаква необяснима случайност тази жена наистина разговаря с мъртъвците (въпреки че бях сигурен в обратното), можех да науча някои неща за смъртта. Жената се казваше Дана. Говорех, че била интелигентна и добра жена, която вземала много малко пари за дейността си и целта ѝ е била да помага на хората. Разбрахме се да отидем при нея, когато и аз и сестра ми сме в Искър. Един ден тримата наистина се събрахме и решихме да го направим.

Беше двадесети август, когато рано сутринта се събудихме и хванахме автобуса за селото. Беше хубав, слънчев летен ден, който ни предразположи към добро настроение. Това означаваше, че или ще приема с дълбоки почитания тази ясновидка, или безмилостно ще я отрежа, доказвайки, че е лъжкия. Аз просто бях човек, който не обичаше мошениците, чиито цели бяха печалба за сметка на чуждо нещастие. Бях доста строг и критичен към тези хора. Когато аз, Катя и майка пристигнахме във Флигал и попитахме няколко човека пред местния магазин за къщата на ясновидката Дана, всички я знаеха. Затова не беше трудно да я намерим. Представляваше жълта къща на един етаж и с голям двор. Имаше няколко човека в двора, навярно и те като нас чакаха разговор с мъртви роднини или познати.

— Трябва да си чакате реда. След мен сте — каза възрастен мъж, седнал на една пейка.

— Добре — отговори майка — а става ли без предварителна резервация?

— Никой не резервира предварително — ни каза старецът — идваш и чакаш. Всеки минава за около половин час.

След малко вече водехме разговор с няколко човека:

— Дали наистина Дана говори с мъртвите? На мен ми е трудно да повярвам — попита Катя.

— И на мен ми беше трудно. Но тя говори. Говоря сега с двама починали роднини, дъщерята и мъжът ми. А преди това разговарях с майка и татко, но те изчезнаха — каза една много възрастна жена.

— Как така изчезнаха? — с любопитство попитах аз.

— Преродили са се — изрече някакъв човек, който изглеждаше на около петдесет — и там има смърт, само че смъртта отвъд означава живот на този свят.

Аз гледах с интерес към тези хора. Те говореха за живот в другия свят и за прераждане. Това означава (ако, разбира се, Дана

Ясновидката не ги лъжеше), че смъртта не е край на съществуването. А от това по логика следва, че човекът се състои от душа и тяло, като душата напуска тялото след смъртта и отива някъде. Но къде? Може би има и други светове, паралелни и подобни на нашия?

Дойде и нашият ред. Аз се напрегнах. Можех да изживея нещо, което досега не бях изживявал, от друга страна можех да хвана някой мошеник в лъжа. Аз бях доста подозрителен, с което притъпявах до известна степен първоначалната воля на такъв тип хора. Обичах тръпката, която се получава, когато хващах лъжец и накрая му казвах истината в очите. Това ми напомняше на онази мнима ясновидка от улицата, която ми спомена, че имам магия за смърт от рус или от черен приятел, а сетне ми поиска пари, за да я развали. Аз ѝ отвърнах, че нямам руси приятели, а черните не вярват в магии, след което тя изрече, че тогава приятелката ми е вещица. Осведомих я, че нямам приятелка, приближих се до нея, взех цветята, които предлагаше, и ги разпилях на земята под смаяния ѝ поглед. Казах, че така се прави за здраве и против уроки. Рекох ѝ също, че не е зле да си намери друга работа, че тук най-много да си изяде боя. Жената ме наблюдаваше с отворена уста, без да каже нищо, а случайните хора, които се събраха около нас, ме гледаха с интерес. Напомни ми също и за оня уличен търговец, който се опита да ми пробута скапан парфюм, за който казваше, че е скъп и марков. Когато помирисах парфюма, му казах с насмешка, че по-добре ще е да пие всеки ден по малко от тези парфюми, разреден с вода, защото в подобни „ментета“ се съдържа около осемдесет процента алкохол. Това предизвика бурен смях от околните минавачи, някои от които дори ръкопляскаха. Имах още много сблъсъци с такива хора и тогава ми помагаше голямата уста. Така подхождах — с насмешка, ирония, сарказъм. Обичах да унижавам крадците и лъжците, да им показвам, че не съм глупак и няма смисъл да ме правят на такъв.

Тук, във Флигал имах чувството, че пак ще пусна в действие моята голяма уста — макар че точно в онзи момент не го исках. Хората отвън ми бяха дали надежда, че смъртта не е край на живота, че тук се крие една от връзките между този и онзи свят. Исках да е така, надявах се. Желаех отново да разговарям с баща ми, липсваше ми както на мен, така и на майка ми и сестра ми. А и можех да науча още нещо за тази мистерия, наречена смърт. При влизане в къщата, аз попитах:

— Може ли и тримата да влезем? Ние сме заедно.

Очаквах да каже „не“, за да ни вкара един по един — изтъркан номер на мнимите гадатели и ясновидци. Когато човекът е сам, той е по-благосклонен да повярва във всякакви лъжи, сервирани от гадателя. Но ясновидката ни каза спокойно, с приятен равнодушен тон:

— Щом сте заедно и искате да разговаряте с един покойник, няма никакви проблеми. Влизайте.

Баба Дана наистина изглеждаше добра и интелигентна жена, на около шестдесет години. Дали този приятен вид не беше някакъв неин номер, да привлеча повече клиенти, или просто си беше такава? След малко щях да разбера. Влязохме в нещо като коридор, в който имаше три врати. Тя отвори едната и ни покани с чаровна усмивка на лицето си. Ние пристъпихме прага на стаята. Тя беше средна като размери — около десет квадрата, а навсякъде по стените висяха амулети, накити, икони. В не голямото помещение имаше малка кръгла маса, по средата на която беше поставено стъклено кълбо с някаква прозрачна течност, приличаща на вода.

— Само да се приготвя и ще започваме. И трябва да ви кажа следното, не го забравяйте. Никога не споменавайте на мъртвите, че са мъртви! Те не знаят това, а ако им го сервираме, или ще ги загубите завинаги, или ще реагират бурно.

— Не знаят, че са мъртви, така ли? — попитах аз.

— Да, поне известно време след смъртта. Първите няколко години.

— Добре — каза майка — нека започваме.

Ясновидката седна на един стол до масата и хвана стъкленото кълбо с двете си ръце. После ни попита за името на починалия, мястото на неговата кончина, мястото, където се намира гроба му и датата на смъртта. След като ѝ отговорихме, тя ни рече:

— Сега ще изпадна в транс и ще го повикам. Не се плашете. Когато чуете, че гласът ми започва да прилича на неговия глас, започвате да говорите. Аз ще говоря от името на мъртвия.

После започна да движи ръцете си около кълбото и да върти главата си рязко. От устата ѝ излизаха неразбираеми думи. Затваряше очите си и пак ги отваряше. Видях как Катя се хвана за майка, може би се страхуваше. Мен също ме хвана страх, не знаех какво да очаквам.

След малко изражението на баба Дана доби особен, строг вид. Това изражение напомняше на татковото. Каза с по-груб глас:

— Здравейте, как сте?

— Добре сме. Борис, ти ли си?

— Аз съм, кой да е? Сега с чичо Иван косим трева (чичо Иван е починал преди десетина години). После ще сготвим попара с ръж и ще оборим пясъка — това отново беше гласът на баща ми, но той вече говореше бързо и неясно. Последните думи не бях сигурен дали бяха точно такива.

— А вие как сте? Стефан взе ли дипломата?

— Добре сме, татко — казах аз — взех си дипломата и сега търся работа по специалността в някоя банка. Иначе още работя в ресторанта.

— Браво! Браво! Сега излизам от водата и ще подготвим агнето. Най-сетне да завършиш. Майка ти какво казва?

— Доволна съм, откога го чакам този момент.

— Ще купя едно прасе и ще го опечем още днес. О, Ана, видях те преди време, не помня кога. Беше на светло, а аз в бараката. Бредих конци за въдицата...

Все още недоумявах какво говори татко. Гласът напомняше на татковия, но беше някак отвеян, бърз, често неразбираем. Споменаването на името на майка ми, на чичо му Иван и говорейки за дипломата ми, бяха достатъчно доказателство, че разговаряхме с него. Но някак си... всичко беше объркано.

— Катя, какво прави Пешо? Още ли си с него? — чу се отново гласът на баща ми.

Аз погледнах невярващо. Пешо беше първото гадже на сестра ми, когато тя беше още на петнадесет. Но тази любов отмина много бързо и след Пешо Катя имаше много приятели и гаджета.

— Аз... не... бях доскоро с Максим, но скъсахме.

— А да, Максим, а ти влезе ли в университета?

— Да, вече съм втора година — смутено отвърна тя.

Той като че ли губеше представа за времето. Пренасяше се ту в близкото минало, ту в далечното, сякаш всичко беше вчера. Накрая обаче ми каза с малко по-различен, но по-ясен тон:

— Сафи, утре си ходи с някой сутрешен влак, а не с обедния, защото ще има препятствие по пътя и ще закъснееш за работа.

Утре трябваше да съм нощна смяна. Това негово изказване ме изуми най-силно. От неясен и бърз говор, сега тези думи ги спомена разбираемо и отчетливо. Дали по някакъв начин не предсказваше бъдещето, запитах се аз?

Процедурата трая около половин час, след което отнякъде се чу силен камбанен звън и ясновидката се пробуди. С леко уморено и запъхтяно изражение, тя ни попита усмихнато:

— Успяхте ли да поговорите?

— Да — казах аз. Катя и майка също потвърдиха.

— Елате отново. Мъртвите ви помнят и отвъд. Най-лошото е ако вие ги забравите.

— Ще дойдем непременно — отвърна майка.

На другия ден хванах ранния влак и се прибрах. Вечерта по телевизията казаха, че имало някакво свлачище между София и Мездра — по маршрута, по който аз пътувах. Значи татко бе отгатнал бъдещето!

Ние продължихме да посещаваме ясновидката. В повечето случаи бяхме или аз и майка, или Катя и майка, зависи кой е по това време в Искър. Аз продължавах да си водя записки за смъртта, продължавах да чета книги в тази насока. Когато се свързвахме с татко, той всеки път беше на различни места. Дори когато казваше, че се намира в местност, която я знаем, винаги я описваше по различен начин. Също така и рязко променяше местонахождението си — в един миг е на едно място, а в следващия се намираше на друго. Много често използваше непознати думи, а понякога и цели изрази. Настроението му беше ду добро, ту не чак толкова, но някак си отвеяно, неразбираемо. Изведнъж сменяше темите на разговор, като често се преливаха две различни теми. Понякога беше в компанията на починал роднина, друг път пък казваше, че е с някой, който беше жив, но когато другият се включваше, се оказваше, че е съвсем различен човек, говорещ по други теми. Да — интересното беше, че понякога ни се включваха и други. Говорехме и с дядо, и с баба, и с непознати. Те се държаха като него — отнесено и неразбираемо. Най-странното обаче беше, че нито за миг не попита къде сме, защо не сме при него. Не споменаваше, че му липсваме — въпреки че приживе толкова много ни обичаше. От време навреме споделяше, че е виждал някой от нас, но

само толкова. А нали ни бяха предупредили, че мъртвите не знаят, че са мъртви. Някак си не се връзваше. Един ден просто го попитах:

— Татко, все пак не виждаш ли, че от много време не сме при теб? Не ти ли липсваме? Не се ли питаш какво става с нас?

— Да... — изрече смутено ясновидката с гласа на баща ми. — Да... да, така е? Къде сте? Защо така? — майка стисна силно ръката ми, вероятно бе помислила, че мога да му кажа, че е мъртъв. И затова бързо смених темата:

— И какво правиш сега, в момента?

— Садя моркови с колата... — отговори той отвеяно, без никакъв помен от смущението.

Понякога, макар и рядко, ни предупреждаваше да внимаваме с нещо, че няма да се получи. Това винаги го съобщаваше ясно и разбрано. От тези посещения при баба Дана разбирах, че има живот след смъртта, където попадаш в някакъв друг свят. Но този свят е много по-странен, по-различен, по-неясен и по-мътен от нашия. Сякаш там всичко бе разбъркано до такава степен, че никой, дори и мъртвите, не могат да разберат къде са, какво правят, какво става с тях. Те не могат да осъзнаят, че вече не са с близките си и мислят, че всичко е нормално. Вероятно и те са объркани по един или друг начин или... може би там, отвъд, има съвсем различни закони, съвсем различни стереотипи, идеологии, начин на мислене. А и предсказанията за бъдещето също бяха странни. Явно по един или друг начин мъртвите виждат или чувстват неща, които ние не можем.

Но, всичко това ми беше познато отнякъде. Не знаех откъде, нито какво е, но имах чувството, че съм го преживявал. И то неведнъж или два пъти, а често, почти непрекъснато. Не е някакъв спомен от отминал живот или преди да се родя, знаех и вярвах, че това е ключът към загадката, липсващото звено на моите теории за смъртта. Просто вече си бях съставил теория за смъртта, ала нещо много важно липсваше, някаква нишка свързваща тези аргументи бе скрита някъде в тъмното. И аз трябваше да я открия.

Открих я, и то съвсем случайно. Това, което помогна, бе едно интересно събитие, което преживяхме при поредното посещение при ясновидката. Бяхме само аз и майка, Катя си беше в София. Обаче този път разговорът с татко беше сравнително кратък и протече по следния начин:

— Борис, ти ли си? — започна майка.

— Да — чу се гласът на татко от устата на баба Дана, — какво правите?

— Ами татко, пак сме тук — отвърнах аз, — а ти какво правиш?

— Тук сме с Катя, хващаме риба в пясъка — чу се неясният глас на татко. — Искате ли да говорите с нея?

— Д... да — малко неуверено отговорих.

С майка ми се спогледахме — истина ли беше, че трябваше да говорим с нея? Очаквах, че някой непознат, объркан глас ще излезе от устата на ясновидката, но това, което чухме, ни шокира.

— Здравейте, майко, Сафи. Ние с татко се реем в полето. Много поздравя.

Това беше Катя! Гласът ѝ бе неясен и объркан, като на татко! Аз и майка хукнахме навън, оставяйки баба Дана в състоянието на транс, в което се намираще. Когато излязохме, аз взех джипсема и набрах номера на сестра ми.

Позвъняване... второ... трето... никой! Сърцето ми биеше лудо, майка ме гледеше втренчено, с израз на уплаха. Най-сетне отсреща някой вдигна:

— Ало! — беше гласът на Катя. Аз въздъхнах успокоен.

— Катя, къде си?

— В квартирата, къде да съм. Днес не съм на лекции, нито на работа.

— И какво правиш? — видях как и майка се успокои.

— Ами спях, допреди ти да ме събудиш с твоето звънене. Що се обаждаш?

— Да те чуя. Радвам се, че си добре. Чао, ще се видим в София.

— Хм, окей — Катя простена недоволно, не обичаше да я събуждат. Но важното е, че тя беше жива и здрава. Изведнъж през главата ми премина друга неприятна мисъл.

— Катя, пази се! — провикнах се по телефона, надявайки се да не е затворила.

— От какво да се пазя? — чух отново гласа ѝ, в който вече се усещаше слаба нотка напрежение.

— Не знам. Просто се пази и бъди внимателна — и натиснах червеното копче на телефона за край на разговора.

На следващия ден се върнах в София. Искрах колкото се може по-скоро да видя Катя, мислех, че тя е в опасност. Тя се бе озовала в света на мъртвите по някакъв странен начин. Но беше жива? Дали скоро нямаше да се случи нещо с нея? По моята теория за смъртта, която си бях съставил, живи хора нямаше как да съществуват в оня свят — освен може би такива като баба Дана, които просто пресъздават душите на умрелите, без да присъстват там. А Катя беше жива, макар че обърканият глас от устата на ясновидката беше нейният.

Когато пристигнах в София, сестра ми си беше вкъщи. Чудех се как да ѝ кажа какво се беше случило. Искрах да я разпитам за дните, в които не бях при нея, но тя ме изпревари:

— Вчера защо ми се обади? Не е типично за теб да ми се обаждаш по никое време, само за да ме питаш как съм и да ми казваш да се пазя? Да не се е случило нещо?

— Ами... да — и аз ѝ разказах за посещението при ясновидката. Тя ме погледна учудено и невярващо, дори леко се усмихна. След това ми рече:

— Знаеш ли, сънувах, че съм с татко на някакво място. След това отнякъде се включихте вие и започнахте да говорите с нас. Не си спомням какво, дори мисля, че не ви виждах, но знам, че говорехме отнякъде. Много странен сън, наистина.

Ахнах от удивление и възторг. Очите ми заблестяха, устните ми оформиха бляскава, широка усмивка.

АЗ БЯХ ОТКРИЛ ТАЙНАТА НА СМЪРТТА!

2

Сънищата! Точно това е ключът, липсващото звено на загадката. Когато човек сънува, той временно се прехвърля в другия свят, за да се зареди с нужната енергия. Затова след като се събудим сме по-бодри, по-ведри и по-отпочинали. Човек черпи енергия от два източника — храната и съня. Храната дава физическата енергия, а сънят — психическата. Правени са изследвания, които показват, че когато човек заспива или умира, олеква с около дванадесет грама, което не може да се обясни с теорията на Ломоносов. Единственото обяснение е в теорията за душата.

Когато човек сънува, тялото се намира в състояние на „автопилот“. Това е състоянието, в което човешката душа е напуснала тялото и се е пренесла някъде, може би в някой паралелен свят, но то продължава да работи и да осъществява обмяната на веществата чрез естествения биологичен процес дишане. След като душата се зареди с енергията, тя се връща и събужда тялото. И връщането става бързо, мигновено. Вероятно когато човек сънува, се пренася в същия този паралелен свят, в който се намират душите на мъртвите. Рядко на човек му се присънва нещо, за което е мислил през деня. Повечето от сънищата са изненадващи, неочаквани, несвързани, образите са мимолетни, променящи се, недействителни. Дори и местностите, които мисли, че сънува, са нереални, имагинерни. Рядко някой сънува реален образ, а когато това се случи обикновено сънят е пророчески, или вижда вече умрял човек. Пророческият сън е знак, че оттатък по някакъв начин се вижда бъдещето на нашия свят. Това, че повечето от сънищата не са действителни, може да се разбере от блънуванията. Макар и редки, почти винаги те са безсмислени, с неподредени, дори несъществуващи думи. Навярно човек се среща и с други сънуващи, или с вече мъртви души, но никога не си спомня точно кой и какъв човек е сънувал, а може и да е бил някой непознат, когото е трансформирал като свой близък.

Точно такъв е мъртвият свят — нереален и объркан. Това място е принудена да обитава душата след смъртта на тялото. Живее в него, черпи енергия, докато намери друго тяло и се прероди. Прераждането е доказателство за съществуването на паралелния свят.

Но какви доказателства има, че съществува прераждането?

На първо време това е първичният инстинкт. Защо новороденото, въпреки че е сляпо, намира гърдата на майката и започва да бозае? Откъде знае как да бозае, как да гълта млякото, как да използва сетивата си? Друго доказателство е инстинктът за самосъхранение — това е бързата реакция на организма в опасни ситуации. Освен него, доказателства са плачът, смехът, сексуалното привличане. По какъв начин тези неща доказват, че съществува прераждане? Ами ето така: Всяка душа има капацитет. Във всяка душа са запаметени тези инстинкти, които не изчезват след смъртта на тялото, а се предават и на следващото тяло. Почти всички останали спомени, привички, дейности, научени от живота и други, се записват в мозъка на тялото и автоматично се изтриват след смъртта му. Вероятно може да се случи и някое особено силно преживяване да се запамети и в душата, и това ще се предава на следващите тела. Някои учени се опитват да спекулират тезата, че първичните инстинкти са запаметени в ДНК-то, както наследствените гени. Това, както можете да се досетите, няма как да бъде истина. ДНК може да запамети само физическите характеристики, в никакъв случай психическите и душевните.

Когато някой жизненоважен орган от тялото престане да работи, обмяната на веществата спира и тялото престава да функционира. То става ненужно, сбор от множество свързани химични елементи. Тогава душата просто се пренася в другия свят, без да може да се върне. Сексуалното усещане е нещото, което отключва духът към бъдещото си тяло. Все още не зная, и не мога да определя по какъв начин, но съм сигурен, че сексът е тясно свързан с прераждането. Новото тяло е малко, слабо и с малък мозъчен капацитет, подвластно единствено на инстинктите си. С течение на живота и ако получава това, което е необходимо, тялото расте и се развива, както физически така и умствено.

И така — може да бъдете сигурни, че смъртта не е край на всичко. Телата са временни явления, човешкият дух е един-единствен. Но все пак има няколко въпроса, които будят съмнение.

Единият е защо светът се увеличава? В миналото хората били няколко милиона, а сега са няколко милиарда. Ако тази теория е вярна, няма ли да се свършат някой ден тези души? Така е, ако имаме предвид само хората. Обаче на тази планета има и животни, които също носят души. Животинските са с по-малък капацитет и респективно по-малки възможности. Ала светът се развива, капацитетите се увеличават с течение на много години, душите еволюират. Възможно е, понякога даже е наложително душа, която е била на животно, да се прероди в човешка. Ако сте забелязали, в най-силно увеличаващите се нации процентът на неграмотните е най-голям, стандартът на живот — много нисък, а животните в такива райони намаляват като бройка. Това може да се потвърди от много изследвания. В такъв случай е възможно и човешка душа да се прероди на животно. Все пак има много умни и интелигентни животни. Това е по-малко вероятно от предходното, но в природата винаги съществува до пет процента грешка.

Има и друг въпрос, който не е чак толкова сериозен, но хвърля в смут голяма част от хората. А той е дали в следващия живот мъжът ще си остане мъж, а жената — жена? Според мен това е почти сигурно. Душите се делят на мъжки и на женски. Мъжките имат мъжки инстинкти, а женските — женски. Примери за това са сексуалното усещане и излъчването (по-грубо за мъжа и по-нежно за жената). Защо в света жените и мъжете винаги са около петдесет на петдесет процента? Жените са малко повече на брой, заради по-голямата средна продължителност на живота, но в света се раждат повече мъже. Това се обяснява с факта, че в паралелния свят мъжките души са малко повече заради по-ранната им смърт. Тези факти не важат само за хората, а и за животните и най-важно — статуквото жени-мъже не е нарушено и никога няма да бъде. Разбира се, има и около пет процента грешка — някои мъжки души могат да се вселят в женски тела и обратно. Доказателство са част от хората с различна сексуална ориентация.

И така, уважаеми читатели, можете да бъдете спокойни, че смъртта не слага край на съществуването. Просто човек минава от едно състояние в друго, от един свят в друг. В следващия живот отново ще си ти, макар и чрез друго тяло да градиш наново същия характер. Едва ли ще се преродиш в някое насекомо, куче или човек от другия пол. Пиша ви тези редове, за да се успокоят хората, че смъртта не е толкова страшна — но не и да ви подтикна да я изберете пред живота.

Защото най-лошото на смъртта е, че тя слага край на любовта, приятелствата, роднините, децата, родителите, родното място, атмосферата, твоята собствена идентичност и т.н. А най-потискащото нещо е неизвестността. Ето защо човек не трябва да избира смъртта самоволно. Макар и да не си доволен от живота, опитай да го промениш, да го направиш по-добър. Помни, че ЖИВОТЪТ Е ХУБАВ, СТИГА ДА ЗНАЕШ КАК ДА ГО ЖИВЕЕШ! А когато Бог реши, нека да ти го отнеме. Може би така е най-добре.

Ето защо кръстих този разказ „Тайната на живота“, вместо например „Тайната на смъртта“. Защото искам да апелирам към всички: „Живейте позитивно, гледайте на живота от хубавата страна и не се страхувайте от смъртта“. ТАЗИ ТЕОРИЯ Е ВЯРНА! Можете да бъдете сигурни! За това не са нужни доказателства, защото няма как и къде да ги намерите. Обърнете се към простата логика и ще стигнете дотук. Няма друг начин.

ПОГРЕБАН ЖИВ

Конър се събуждаше. Съзнанието му бавно преминаваше от фазата на съня към фазата на реалността. Само че този път реалността изглеждаше по-черна.

В началото си помисли, че ще трябва малко време, за да фокусира някакви предмети в тъмнината, но това не се случваше. Той се намираше в абсолютен мрак.

Опита да се изправи, но удари главата си в нещо ниско. Опипа с ръце дървена плоскост, която заемаше цялата площ над него.

Къде се намираше, по дяволите?

Протегна ръце встрани и отново докосна дърво. Започна да мести трескаво крайниците си и да удря напосоки. Сякаш се намираше в дървена кутия, голяма толкова, колкото да го побере и да му остави съвсем малко свободно пространство.

Лежеше върху нещо като дюшек и бе завит с чаршаф. С ръцете си напипваше странни меки предмети до главата си. Цветя! — реагира първосигнално съзнанието му — около главата му имаше цветя!

Въздухът не достигаше, чувстваше влага в тясното пространство. Някаква страшна мисъл се прокрадна в съзнанието му. Тя изникна пред него толкова внезапно, че Конър извика. Звукът бе глух, силен и нямаше ехо.

КОНЪР СЕ НАМИРАШЕ В КОВЧЕГ И БЕШЕ ПОГРЕБАН ЖИВ!

Погребан жив! О, Господи, само това не! Той се замисли за други възможни варианти, но ги отхвърляше един по един. Дървената кутия, чаршафите, цветята около главата му, тъмнината. Типично за едно погребение.

Опита се да си спомни какво бе правил снощи. Или, когато и да е — защото тук нямаше как да види дали е ден или нощ, нито пък да разбере колко е часът. Сети се за един фрагмент, в който беше във всекидневната със съпругата си Анджи. Чакаха Сесилия — дъщерята на Анджи — да се върне от училище. Сесилия беше на седем години,

докато неговия син Макс бе на десет. С Анджи бяха женени вече четири години. Знаеше, че този спомен е от скоро, но все още не можеше да определи преди колко време е станало. Нито колко време е спал. Или умрял...

Дали наистина бе умрял? Дали сега бе жив или не? Той мърдаше и мислеше, а винаги си бе представял смъртта като край на всичко. Дали пък това не бе самата смърт — черен мрак в затворен ковчег? Усети как кожата му се втвърдява, а космите му настръхват от тази мисъл.

Пробва да удари силно по дървените стени, ала малкото пространство не му даваше големи възможности за замах. Опита да повдигне тавана — също без успех. Помисли си, ако наистина това бе ковчег, но той не е закован, може би ще има минимален шанс да се измъкне. Ами ако е закован? Той щеше да умре тук, в ковчеза, погребан жив. А това е едно от най-ужасните мъчения, които някой жив може да изпита.

— Има ли някой?! — извика Конър. Силният звук едва не заглуши ушите му. След това абсолютната тишина отново изпълни околността.

— Помооооооощ! — викаше той. Ако наистина бе погребан, то едва ли някой би го чул. През деня гробищата са пълни с хора, а през нощта няма никой. Все пак имаше надежда някой да се намираше в близост до гроба му. Някой, който би могъл да окаже помощ.

Въздухът бе почти на привършване. Топлата влага почти бе заменила жизненоважния кислород и Конър вече се задъхваше. Трябваше да действа бързо, в противен случай щеше да умре. Той полека се обърна така, че да лежи на дясното си рамо. Лявото почти опираше до горната стена на ковчеза или кутията, но все пак имаше пространство за действие. Беше направил така по две причини — стените щяха да подадат по-лесно, защото върху тях нямаше двуметров слой пръст, а и ковчезите в този щат се правеха от някакъв вид шперплат, който бе здрав, но не толкова, че да не може да се счупи — за разлика от капаците, които бяха от здрав бук. Лявата му ръка бе по-силната, затова бе предпочел дясната стена. Той изпъна ръката така, че лакътят да удари задния край, след което нанесе силен удар. Чу се глух звук, но дървото не изпращя. Конър не се предаде, а повтори, а след това потрети операцията. Чак на третия път дървото изпука и това

даде надежда на изпадналия в беда мъж. Усети болката в кокалчетата и долната част на пръстите, но не изчака да отmine, а продължи с ударите по дясната стена. С всеки удар шперплатът все повече се разцепваше, а по някое време се предаде напълно — юмрукът на Конър се заби дълбоко във влажна пръст, част от която попадна в кутията. В мигом нахлу по-студен въздух. Конър приближи до мястото, от което идваше хладината и задиша дълбоко. Той временно бе спасен.

Когато дишането му се нормализира той отново се замисли. Вече можеше да разсъждава малко по-трезво. Логиката му подсказваше, че бе тук от скоро. Когато се събуди, въздухът беше малко, но не липсваше. А и човешкият организъм бе настроен така, че да се буди при липса на достатъчно количество кислород. Включва се нещо като датчик, подобно на газовите печки. Може би всичко се е случило преди не повече от час. Ако някой искаше да го погребее жив, ще го направи през нощта. Поне към два или три, когато всички спят. Значи в момента би трябвало да е в периода между три и четири. Това не бе добре.

Дясното му рамо бе започнали да се схваща и Конър се обърна, като отново легна по гръб. Така беше много по-добре.

Въпросът бе кой се е опитал да направи това с него. Последният спомен беше този, в който той и жена му чакаха Сесилия да се върне. Тук имаше нещо необичайно. Имаше го със сигурност, защото това не бе типична ситуация за ежедневието им с Анджи. Но какво беше то?

Той отново се зарови в паметта си. Някакъв странен образ се опитваше да изплува в ума му, но все още не можеше да се определи какъв бе той. Нещо лошо се беше случило тогава. Със сигурност!

В този ден чакаха малката Сесилия да се върне от училище. Обаче тя бе на седем, а училището — на няколко преки от дома им, като се пресичаше натоварен булевард. Всеки път или Анджи или Конър я вземаха от училище, за разлика от Макс, който хем бе по-голям от нея, хем учеше в училище, намиращо се на отсрещния тротоар. Но защо този път двамата я очакваха да си дойде сама?

Замисли се за Анджи. Той я обичаше истински, може би тя също. Тя се бе развела с предишния и съпруг заради опит за имотна измама. Той я бе осъдил и тя бе лежала две години в щатския затвор, след което бе оправдана. Бившият ѝ мъж бе признал, че той бил направил всичко така, че да изглежда като измама. Всъщност Сесилия бе негова дъщеря

и когато Анджи била в затвора, детето е било при него. Но след самопризнанията на бившия ѝ мъж, Анджи взела момичето под своя опека.

Спомни си, че около две или три седмици преди онзи спомен, нейната най-добра приятелка Ванеса го предупреди да внимава с Анджи, защото тя не му мисли доброто, а се опитва да се добере до парите и имотите му. Анджи и Ванеса се бяха скарали преди това и Конър го прие като опит за отмъщение от нейна страна. Той въздъхна напрегнато. Нима бе възможно добрата и мила Анджи да е направила това ужасно дело?

Малък слой земя отново се свлече в ковчег, но той не можеше да види нищо. Тъмнината продължаваше да властва тук, а очите му не можеха да привикнат с нея. Очите свикват с тъмното и впоследствие различават предмети само ако отнякъде има дори и минимален светлинен източник. В този случай такъв нямаше. Конър нямаше нито запалка в джоба си, нито мобилен телефон, нито каквото и да е, възпроизвеждащо светлина.

Не искаше да мисли, че съпругата му е сторила това, въпреки предупреждението на Ванеса. Обаче не се сезаше кой друг от неговото обкръжение е способен на подобно престъпление. Нямаше врагове, не пречеше на никого. Той, Анджи и децата живееха в горната част на къщата, а майка му и баща му — в долната. Най-лошото бе, че и родителите му се съмняваха в искреността на Анджи — въпреки че се отнасяха деликатно с нея. Те бяха добри родители, но много патриархални и консервативни като хора. И все пак...

Нещо не бе наред. Ако съпругата му бе в основата на всичко, изниква въпросът КАК го бе направила. Едва ли бе излъгала всички за смъртта му, при условие че той е бил жив и е дишал. Макс може би полесно би се подал, но не и майка му или баща му. Дори и ако е припаднал, все някой е щял да извика лекар, който да определи състоянието му. Най-странният въпрос беше как се е състояло погребението, ако изобщо е имало такова. Нима ковчегът е бил затворен? Тук по принцип заковават ковчезите, когато вече са положени в земята. А и дори да е така, всички роднини биха решили да се сбогуват с него поне за последно. И все някой щеше да усети, че той е жив. Значи отпада и този вариант.

Може би жена му не е действала сама. Може би е извикала някой, който да ѝ помогне. Но, в такъв случай защо този някой просто не го е убил, а го е погребал жив.

Тъмнината бе смразяваща и плътна. Конър вече усещаше, че трябва да действа. Трябваше да се измъкне оттук час по-скоро, иначе щеше да умре в този мрак. Мисълта, че върнатата му съпруга може да е причина за това нещастие, го пробуждаше като меч. Той се извъртя и удари толкова силно дясната стена, че направи още една дупка и юмрукът му се вряза силно в меката пръст. След това стисна лявата си ръка с дясната, защото болката от удара беше доста свирепа. Но шансовете да се измъкне оттук ставаха все по-реални. А и вече влизаше повече въздух.

Имаше нужда да се изпикае, но не чак толкова спешна. Би могъл да го направи в ковчег, ако се наложи. Конър отново легна по гръб и с дясната ръка започна да чупи части от пробития шперплат. Нова вълна пръст попадна вътре и този път земята бе повече от преди, защото достигна до главата му.

Навярно бе изпаднал в кома. В такъв случай е възможно да го помислят за умрял. Въпросът бе как — дали от удар или от катастрофа. Освен в кокалчетата на лявата ръка, не усещаше болка другаде. Вярно е, че тази болка не е слаба, но не е и толкова силна, за да заглуши такава, причиняваща кома. А и в подобни случаи няма как да не бъде извикан лекар.

Освен ако някой е действал скрито. Конър си представи двама или трима мъже, опитващи се да го заровят в прясно изкопан гроб. Но отново изниква въпросът защо са го направили в ковчег, с венци и цветя, като е могло просто да го заровят. От тук следва, че са го погребали според всички възможни обичаи. Значи не беше три или четири през нощта. Погребенията се правеха към два и в този момент навярно бе към три или четири следобед.

Внезапно в съзнанието му изникна някакъв ОБРАЗ. Това бе същият неясен образ, който Конър се бе опитал да избистри преди малко, мислейки за момента, когато чакаха Сесилия. Но сега той се появи толкова ясен, все едно го вижда пред себе си. Този образ бе на мъж, на когото трудно биха се определили годините — можеха да са четиридесет, можеха и осемдесет. Имаше тъмножълта кожа, гола глава и тънки, дръпнати, но странно втренчени очи. Изричаше нещо с

полуотворените си устни, а в очите му се появи особен зловещ блясък. Този човек му приличаше на шаман или монах от някой будистки манастир. Странникът бе направил нещо лошо, подсъзнанието му го тласкаше към него. Той бе причината да се намира тук.

Но кой бе той? И защо така внезапно се бе появил в съзнанието му? Конър не можеше да си спомни. Мислите отново го отведоха във всекидневната в момента, когато заедно с Анджи чакаха Сесилия. Може би странникът имаше нещо общо точно с този момент.

Въпросът, който го тревожеше преди малко, бе защо никой от тях двамата не вземаше Сесилия от училището, а я чакаха вкъщи. Защото бяха наели някой да го прави?! Точно така, бяха наели някой! Но кой? Досега не бяха разчитали на никаква прислуга, но този път... Конър отчупи голямо парче от шперплата. Не падна пръст.

Този път Анджи бе наела човек. Спомни си, че това се бе случило ден или два преди този момент. Тя му бе споменала, че понякога има много работа в офиса или у дома и е уговорила човек, който да води Сесилия на училище и да я прибира. Тогава Конър възрази, че няма да плаща на никой, но Анджи отговори, че тя ще се оправя с него.

Дали този човек не бе зловещият образ, който му се яви преди малко? Колкото и да опитваше, Конър не можеше да се сети как изглеждаше човекът. А тук може би се намирал ключът към загадката.

Беше крайно време да опита да се измъкне. Трябваше да остави тези мисли за по-късно, когато вече щеше да е в безопасност. Болката в ръката вече бе намалела и той вече бе готов да се бори за спасението си. Отново се обърна и легна на дясното рамо. Напипа дупките, които не бяха далеч една от друга, хвана с двете ръце шперплата между тях и полагайки известно усилие, го пречупи. По звука обаче усети, че не е пречупено само там. Навярно се е образувала цяла ивица в дървения материал.

Това бе добре дошло за Конър. Сега трябваше само да удари силно стената и тя щеше да се преполови. Изпъна лявата ръка и левия крак, след което нанесе два силни удара. Чу се звук от чупене на дъски, но стената не подаде. При вторите удари обаче тя се счупи. В този миг се случи нещо непредвидено, за което Конър не бе помислил добре — огромна влажна земна маса се стовари върху него.

С мъка се обърна на другата страна и изплю пръст, която бе попаднала в устата му. Пое дълбоко влажен студен въздух и се отпусна. Трудностите му тепърва предстояха.

Той трескаво затърси начини, за да се измъкне от този капан. За да се спаси, трябваше да си преправи път — тоест, да изкопае тунел. Само че нямаше никакви приспособления. Положителното в случая беше, че земята е влажна и няма да пада непрекъснато. Обърна се обратно и започна с ръцете да си преправя път през пръстта.

Но земята не бе и кой знае колко влажна, защото непрекъснато нещо се ронеше. Конър се сети да заглажда горния слой на малкия тунел, за да не падат повече земна маса и камъчета. Чувстваше как тунелът става по-голям и вече спокойно можеше да се промъкне в него. Копането се оказа по-лесно, отколкото си представяше, поради факта че земята бе полагана скоро.

По едно време се натъкна на много по-твърд слой, който показваше докъде се простира гроба му. Значи от тук трябваше да копае нагоре. Въпросът бе дали пространството между счупената стена на ковчегата и твърдата земя е достатъчно голямо, за да може да се провери. Той започна да се мести като се преви така, че да влезе в тунела. Пълзейки, достигна до твърдата почва и спря. Нуждаеше се от малко почивка, а и кожата на пръстите му се беше протъркала и пареше.

В позицията, в която се намираше, му бе трудно да проправя път нагоре. Ситни камъчета непрекъснато паднаха на главата му. Замисли се за образа, който му се появи като видение. Някаква злонамереност се излъчваше от него.

Изведнъж си спомни кой беше човекът, който трябваше да води Сесилия на училище. Той беше Хунг Бу — етнически китаец, произлизащ от градчето Шин-Хан недалеч от границата с Монголия. Поне така се бе представил.

Първоначалното мнение за него бе повече от приятно — слаб нисичък човечец, с добродушна усмивка и черни очи, излъчващи доверие. Не знаеше как Анджи бе попаднала точно на него, но такъв човек не можеше да представлява опасност за него и семейството му. Преди да се запознае с него, може би заради предупреждението на Ванеса, той гледаше с недоверие подобна инициатива от съпругата му. Но когато видя човека, Конър игнорира всякакви лоши мисли.

Той се обърна с лице нагоре и с ръце опипа земята над него. Можеше да припълзи, но трябваше да положи известно усилие, защото ръбът на капака с двуметровата пръст над него бе сериозно препятствие. Взе едно голямо парче шперплат, част от разбитата стена. Това щеше да е сериозен помощник при копаенето нагоре. Още минута-две и трябваше да започва.

Все повече спомени нахлуваха в съзнанието му. През този ден Сесилия се прибра сама, а на въпроса къде е Хунг Бу, момичето отговори:

— Отиде в мазето.

— В мазето ли — попита той, като се обърна към Анджи — каква работа има Хунг в мазето?

— Не зная, иди да видиш — настоя съпругата му.

— Ще ида после, само да допиша тук едно нещо.

— Не! Трябва да отидеш сега. Може да е направил нещо.

— Какво да е направил?

— Не зная, но иди виж.

— Защо го нае тогава?

— Откъде да знам, че ще отиде в мазето. Иди и виж какво става.

Тази настоятелност на Анджи му се видя странна. Все пак той стана и тръгна към мазето.

Когато отвори вратата и видя това, което бе вътре, се стъписа. Няколко реда свещи обкръжаваха черна статуя, която имаше страховит, чудовищен, демоничен вид. Конър бе гледал нещо подобно по телевизията и го бе оприличил на Вуду-ритуал. Хунг Бу седеше на един стол, но стана и тръгна към него. И тогава Конър видя лицето му — страшно, чудовищно и сатанинско (същото лице, което преди малко се появи в съзнанието му).

— Какво става тук? — попита мъжът, но Хунг Бу не отговори. Той се приближи до него, протегна ръце и заговори на някакъв странен език. После на английски каза следното:

— Бъбреците да спрат! — в този миг Конър усети адска болка в гърба, все едно са го ударили с чук. Той яростно тръгна към китаеца, но онзи отново заговори на английски:

— Мускулите да спрат! — и Конър се свлече на земята.

Незнайно защо в този момент се бе сетил за бившия съпруг на Анджи и онова странно признание, което бе направил, за да излезе тя

от затвора, губейки дъщеря си по този начин. Дали не се бе случило нещо подобно.

— Черният дроб да спре! — Конър чу отвратителния грачещ глас на китаеца над него. В този миг се отвори вратата и той видя Анджи да се доближава.

— Скъ... па... спа... си... ме...! — процеди през устни, то тя не му обърна внимание. Вместо това попита Хунг Бу:

— Как върви?

— Отлично. След малко ще бъде мъртъв — и се обърна към Конър с думите: — Белите дробове да спрат! — остър задух прониза Конър, който лежеше отпуснат на земята.

— Сърцето да спре! — жертвата чу слаб и далечен глас, след което всичко потъна в мрак.

Цялата тази картина се появи за около секунда. Толкова време трябваше на Конър да си спомни всичко, случило се през онази вечер. Той стисна устни от гняв. Бе предаден от добрата си съпруга, която с помощта на Хунг Бу му бяха направили смъртоносния Вуду-ритуал. Но той не бе умрял! Той бе жив! Може би е бил в състоянието, наречено каталепсия, при което всички органи, поддържащи живота, са във временен застой. И точно затова всички, дори и родителите му, са го помислили за мъртъв и са го погребали. И да е имало разследване, всичко би клоняло към естествена смърт. А според брачния договор, сега в момента Анджи бе собственичка на имотите му. Колко хитро го бе изиграла.

В този момент други мисли изплуваха в главата му. Ами Макс? Родителите му? Дали Анджи ги бе изгонила от дома им? Или умъртвила! Или погребала живи!

Той трескаво започна да копае нагоре с парчето от ковчега. Слоевете земя падаха и го затрупваха, но това му помагаше да си проправя по-лесно пътя. Измъкна се сравнително леко от тясното пространство между капака и стената на гроба, след което се качи върху самия капак. Вече имаше стабилна опора.

Спомни си един случай в началото на техния брак, когато тя го бе помолила да припише всичко на нейно име, защото, по думите ѝ, нямала нищо свое. Но след категоричния отказ от негова страна, тя никога не го повтори искането си. Ах, тая мръсна кучка! Той толкова

много ѝ вярваше, даваше ѝ всичко, от което се нуждаеше, от нищо не лишаваше нито нея, нито дъщеря ѝ. Той отново закопа трескаво.

Трябваше да спаси сина си и родителите си. Гребеше яростно и стъпкваше с краката си натрупалата се пръст. Приличаше на плувец, излизащ от дъното на езеро, но с много по-бавно темпо. С чорапите, в които беше обут, вече не усещаше твърдия капак. Колкото по-нагоре отиваше, толкова пръстта ставаше по-суха и по-рохкава.

Дали беше късметлия, че е жив? Или шаманът не беше направил нещо както трябва? Доколкото знаеше, Вуду-ритуалите и Вуду-магиите убиват. А може би просто свеждат организма до състояния на каталепсия или други подобни... и после жертвите са погребвани живи, заравяни в земята, зазидани в гробници или кремирани. Това бе повече от ужасно. Първият признак, че приближава финала, беше един проблясък. Това бе някаква звезда в небето, появила си за миг в тъмното море. Той продължи с копаенето, въпреки че бе почти отпаднал от умора и задух.

— Спри! Ще стрелям! — чу уплашен глас над него. В тъмното видя ясно човека, застанал над него. Това беше пазачът на гробището.

— Чакай, чакай! Не стреляй! Аз съм жив!

— Кой си ти?

— Конър Райли! Жив съм!

— Конър?! Та това е твоят гроб. О, Господи! — извика пазачът, след което му подаде ръка.

— Лари, ти ли си? — позна го Конър, след като излезе.

Лари го поведе към кабината си. Когато запали лампите обаче, се отдръпна ужасен:

— Ако може стой на разстояние. Докато се уверя, че си ти.

— Разбирам.

След това, когато седнаха на масичката, Конър разказа на Лари за прежеждието си.

— Кофти работа — каза пазачът възмутено.

— Преди колко време ме погребяха?

— Преди два дена. Интересно, че тогава наистина изглеждаше мъртъв. Явно оня дръпнатият е направил нещо с теб. Между другото, знаеш ли какво стана?

— Какво?

— Жена ти изгони сина ти и родителите ти малко след погребението.

— Изгонила ги е значи. И къде са те сега?

— У Симпсън, но временно. Докато намерят квартира. А тя, доколкото знам, е взела при себе си някакъв мъж.

— Тая мръсна кучка...

— Майка ти я обвини, че те е убила. Тогава жена ти е поискала аутопсия, защото започнали да се носят разни слухове. Но родителите ти категорично забранили да те режат. А и доколкото знам, лекарят бил констатирал, че си получил инфаркт.

— Аутопсия ли? Ако я бяха направили, сега наистина щях да съм мъртъв. Представи си.

— Не съм съвсем сигурен, Конър. Говорил съм с много лекари тук и те са ми разказвали, че преди всяка аутопсия проверяват мъртвите дали наистина са мъртви. Изследват ги точно за такива странни състояния като твоето. Така че, ако се бе стигнало дотам, може би нямаше да се събудиш в ковчег.

— А сега колко е часът?

— Десет и половина. Какво ще правиш сега?

— Ще се опитам да поправа нещата. Представям си какъв шок ще предизвикам, ако отида при Симпсън и ме видят моите хора.

— Според мен по-скоро ще ги зарадваш.

— Така е, но преди това ще свърша нещо друго.

В голямата къща Анджи тъкмо сервираше вечерята на Паул — младият адвокат, с който имаше връзка от около година, — когато звънецът на входната врата зачурулика. Малката Сесилия вече спеше и Анджи се приготвяше за красива романтична вечер. Но скапаният звънец отново наруши спокойствието, както през целия ден родителите и детето на злополучно умрелия ѝ бивш съпруг непрекъснато я молеха за подслон, ала тя бе непреклонна.

— Аз ще отворя — каза тя и тръгна към вратата, — ще им кажа на тия гадове, че ако продължават да досаждат, ще извикам полиция.

Но когато откряна външната врата и видя това, което се появи пред нея, за малко да изгуби съзнание. Беше човешко СЪЩЕСТВО, което много приличаше на съпруга ѝ. Почернялото му лице, пръстта, висяща от дрехите му, разрошената му и сплъстена коса и свирепите му очи я накараха да повярва, че Конър е възкръснал от мъртвите и е

дошъл да търси отмъщение за сатанинския начин, по който бе убит. От пресъхналата му уста се чу грачещ, зловец звук:

— Скъпа, аз се завърнах!

СИБОРГСКИЯТ НЕКРОПОЛ

I

Един ден преди Тими Уолас да замине за Сиборг той прочете в някакъв вестник за поредния странен случай, свързан с това място. На четвърти януари, преди десет дена някакъв човек, който идвал пеша от близкото село Вуол изчезнал безследно по пътя за Сиборг. Най-странното било, че около гробището, което се намирало на края на градчето, открили якето, блузата и обувките му, а по пътя чернеели няколко капки кръв. От човека нямало и следа, което е поредният странен случай, свързан със зловещото място. Според вестника причината за случващото се е старо проклятие от индианец, изречено малко преди изпълнението на смъртната му присъда.

Тими бе проучил мястото много преди това. Той чете в „Американски мистерии“ за поредица от зловещи и необясними събития, случили се в едно малко градче, наречено Сиборг. Центърът на събитията бе старото гробище на това градче, наречено „Сиборгският некропол“ заради старите индиански гробове, намиращи се там. Като писател на ужаси и мистерии, той бе решил да прекара известно време на едно такова място. Дори и да не види нищо, дори и да се окаже, че всичко е репортерска измислица, имаща за цел да стресне читателите, той искаше да усети страхът от неизвестното, от мистичното, от ужасяващото. Дори фактът, че вече бе наел къща, намираща се точно до гробището бе показателен за целите на Тими Уолас.

Уолас бе на тридесет и седем години и живееше сам в апартамента си в едно предградие на Лонг Айлънд. Въпреки че книгите му сега вървяха сравнително добре на пазара, той бе започнал да пише професионално едва преди осем години. Имаше зад гърба си дванадесет издадени книги, девет, от които бяха романи, а в три бяха събрани разказите му. Творческото му мислене, непринуденият му стил и огромния ареал от великолепни идеи, му бяха изградили „ужасен“ имидж и Тими имаше доста почитатели от цялата страна. Той бе авторът на творби като: „Тъмната страна на цар Одип“, „Гробището на

демоните“ и „Разколът“, които му донесоха огромна слава. И тогава, съвсем не навреме, бе хвърлил доста средства в издаването и разпространението на автобиографична книга с баналното заглавие „Моят живот“. Тази книга не се котираше на пазара, защото бе доста по-различна другите, а и се оказа, че никой не се интересуваше от живота му. Именно за това загубата за Тими Уолас бе огромна. И тя бе една от причините за последвалия крах.

В идеите си се уповаваше на някои страхове в миналото си, които имаше от тъмни гори и мрачни къщи и местности. Понякога в съзнанието му изникваше някоя, нова мисъл, която скоро ставаше част от роман, разказ или повест. И въпреки че никога през живота си не бе виждал нещо свръхестествено, нагласата му да пресъздаде такова събитие, бе огромна. Но с течение на времето, особено след голямата загуба и последвалата психологическа пропаст идеите му почти свършиха, а с това вероятността да напише нов роман клонеше към нула. Продуцентът чакаше, феновете също, а в главата му не идваше нищо. Тими Уолас предполагаше, че това донякъде е свързано и с факта, че той вече не се страхуваше. Вече не гледаше на тъмните и мрачни места като свърталища на духовете, сега дори и не ги забелязваше. Купуваше и четеше „Американски мистерии“, харесваха му странните статии, но самият страх вече се бе изпарил и той вече ги приемаше за нещо нормално.

Именно за това бе решил да се пресели за известно време в Сиборг. Жаждата да изпита отново страховете и да се пресели в мистичното, бе огромна. Щяха да се възродят нови идеи, които щяха да преборят отчаянието. А малкото градче, със злокобното си минало и ужасяващото си гробище, бе идеално място за отключването на страховете.

II

На петнадесети януари Тими се качи на влака, който щеше да го отведе до Вуол, а от там трябваше да търси превоз до Сиборг. Пътува шест часа и след това слезе на малката гара Вуол.

Гарата беше едва с три коловоза, а сградата представляваше неголямо здание в старинен викториански стил. Около нея всичко бе обрасло с бурени, а освен гаровите служители, никой не се движеше по обраслите с гъсти треви перони. Тими отиде отзад, но и там бе пусто. Нямаше никакви превозни средства, сякаш Вуол бе отдавна изоставено село. Тими влезе в гарата и попита един стрелочник, който тъкмо излизаше от зданието:

— Извинете, как да отида до Сиборг?

— Пеша, по тоя път — отвърна смуглият служител.

— Има ли някакъв превоз? Има ли начин да извикам такси?

— До Сиборг ли? — попита той с лека ирония в гласа. — Няма такива филми, човече.

— Значи няма никакъв начин да достигна до там, освен пеша. Така ли да го разбирам?

— Ти си единственият човек от няколко дни насам. Преди теб един искаше да отиде до Сиборг, ама до колкото разбрах, е изчезнал някъде по пътя.

— Четох го в едно списание. Значи е истина.

— И не е единственият изчезнал. Ако нямаш спешна работа, по-добре не ходи там.

— Защо?

Тук стрелочникът се замисли. След това каза:

— Опасно място е. Това знам за него.

— С какво е толкова опасно?

— Не знам, ама така се говори. Не съм ходил там, а и не искам. Пожелавам ти приятно изкарване, ама бъди нащрек, човече. А сега ме остави, че с тия стрелки тука си е шибана работа — и стрелочникът излезе от сградата.

До гарата имаше светлосиня табела с кафяви краски заради ръждата, но все пак се четеше надписа: „Сиборг 3 километра“. Е, не е толкова далеч, каза си Тими Уолас и зави по разбития път.

Шосето вървеше през един пролом в планината, а под него шумолеше малка река. Автомобили не минаваха, а лошият път тук-там бе покрит със сняг и можеше да се установи, че в близките дни не е минавало транспортно средство. Проломът бе красив, а мъглата в горните части на планината правеше гледката неописуема. Минаваше три след обяд.

След поредния завой в красивото дефиле се ширна малка котловина и Тими съзря в далечината първите къщи на Сиборг. Черните остри покриви му заприличаха на зловещи пирамиди.

Видя гробището отясно на пътя, в самото начало на селището. То бе обрасло с дървета и храсти, които почти закриваха сивите паметниците. Къщите след него бяха стари и западнали и измежду тях Тими позна тази, която бе наел. Той тръгна предпазливо, като инстинктивно се стараеше да не поглежда към гробището. Сърцето му туптеше силно, той отново изпитваше някакъв страх. Снегът по пътя му попречи да види капките кръв, за които пишеше във вестника.

Когато достигна до първите пострройки, сърцето му отново навлезе в нормалния си ритъм. Забеляза, че на повечето прозорци висяха стари надписи и табели „Продава се“ или „Дава се под наем“. Това бе странно и интригуващо. Писателят се усмихна.

Наетата от него къща беше на два етажа — приземен и тавански, — тъмночервена на цвят и с малък двор. Отвътре излезе възрастна жена с бяло лице и отнесен поглед:

— Вие ли сте писателят?

— Аз съм. Приятно ми е, Тими Уолас — представи се той.

— Може да ме наричате Мис Мелани — жената му подаде ръка.

След това посочи къщата — цялата е ваша, аз съм в малката барака отгатък, ако има нещо, ме търсете там — тя посочи дървена сграда, намираща се зад къщата.

Тими направи първоначален оглед на жилището. От прозореца на една от стаите се откриваше чудесен изглед към гробището. Тими избра точно тази стая за всекидневна, спалня и стая за писане, след което отново излезе навън, за да потърси нещо за хапване.

— По-нататък има магазин и ресторант — каза му жената и писателят тръгна към вътрешността на градчето.

Сиборг бе най-мрачния и странен град, който Тими беше виждал. Почти всички къщи бяха стари и тъмни, много от тях изглеждаха изоставени и разбити. Все пак по олющените им фасади личаха бледи следи от френски барок, виенски сецесион, рококо и много други старинни архитектурни стилове. До центъра на градчето имаше около километър и нещо, но той не се размина с нито един човек.

На централния площад имаше няколко човека, които го огледаха с неподправен интерес. Тими влезе в единствения магазин и купи няколко сандвича със сирене и две бири. Продавачката, която имаше слабо и изпито лице не продума нито веднъж, като покорно изпълни поръчката на клиента си. След като излезе от магазина, видя и ресторанта. Там седяха двама души с намръщени лица и окаян вид. Онези няколко човека, които го гледаха, преди да влезе в магазина, бяха изчезнали някъде. Тими си тръгна. По пътя отново не се размина с никой. Много, много странен град, помисли си той — това бе идеалното място за него — точно такава, каквото бе търсил.

Когато се прибра Тими попита хазяйката си дали в градчето стават странни неща, на което тя му отговори, че са се случвали. След това започна темата за изчезналия до гробището. Мелани само потвърди това, но не каза нищо повече.

Тими влезе в къщата развълнуван. Мракът се бе спуснал като огромна черна пелена, полумесецът хвърляше бледо сивкаво сияние на цялата околност, а паметниците на гробовете и остатъчният сняг отразяваха светлината му и изглеждаха призрачно на фона на обвитото от мистерии и загадки гробище. Писателят хапна двата сандвича, изпи едната бира и седна пред лаптопа. Една идея се мъчеше да изплува от главата му и той трябваше на всяка цена да започне с реализацията и. Беше решил да изгаси лампата, но после се отказа, защото тъмнината и яркия екран можеха да повредят зрението му.

Написа един абзац и спря. Отиде до прозореца, отвори го и се загледа към гробището. Въздухът бе изключително чист, а някъде високо над некропола светложълтата луна контрастираше на тъмното звездно небе. Изведнъж полезрението на Тими долови движение. Някъде във вътрешността на гробището нещо се размърда. Той погледна към мястото, но сега всичко изглеждаше неподвижно.

Взираше се още няколко минути и след като не се случи нищо, той затвори прозореца и отново седна пред лаптопа.

Странната и мистична обстановка бе дала тласък на мислите му и сега той пишеше бързо. Думите идваха така, сякаш някой вътрешен глас му диктуваше. За по-малко от тридесет минути Тими въведе цели шест абзаца, а това беше своеобразен рекорд за него. След това главата му натежа и той реши да спре за днес. Бе написал повече от достатъчно.

Оправи старото легло, което хазайката му бе приготвила, загаси лампата и се пхна под завивките. Няколко минути се взираше остро в тъмнината. След това се появиха сивите очертания на стаята. Очите му бяха широко отворени в очакване нещо да се раздвижи, а сърцето му туптеше учестено. Сякаш неведома сила го караше да изпитва страх в този момент, въпреки че все още нищо страшно не се случваше. След няколко минути умората от преживяното през този ден взе превес и писателят Тими Уолас се унесе в сладък сън.

Когато започна да излиза от внезапно обзелия го стрес разбра, че е седнал върху леглото. Наоколо сякаш цареше мрак, но постепенно погледът му се избистряше и той ясно различи нощното шкафче, стария гардероб, вратата, картините по олющените стени. Луната хвърляше лъчите си в помещението и осветяваше всеки детайл в него. Сърцето му отново биеше силно, въздухът напираше от белите му дробове и той едва си поемаше дъх, а цялото му тяло трепереше. В стаята нямаше нищо странно, ала Тими бе събуден от нещо, което самият той самият не знаеше какво е.

Светна лампата и огледа стаята. Всичко си бе на мястото, тя изглеждаше такава, каквато изглеждаше преди той да си легне. Стана и седна пред лаптопа. Помисли си, че може да напише още някое изречение, но се отказа. Сетне погледна през прозореца към гробището и... този път различи ясно ФИГУРА, която се приближаваше към къщата!

Тя приличаше на човешка, но имаше нещо много странно в нея, което писателят не можеше да разбере. Докато съзнанието му синхронизира видяното странният обект се скри зад близките дървета и не се показа повече.

Тими отново си легна, като отначало не загаси лампата, но сетне реши отново да се слее с мрака. Първата нощ на това място бе много

странна. Много по-странна, отколкото бе очаквал. Той беше доволен.

Събуди се към десет и половина с ужасно главоболие. Взе болкоуспокоително и след малко му олекна. Планираше днес да се разходи из градчето, а после да посети гробището. Към единадесет хапна кроасаните с фъстъчено масло, които Мис Мелани грижливо му бе приготвила и след това тръгна на обиколка.

Сиборг беше много малко градче и на Тими му бе необходимо около час време да го разгледа цялото. По-интересните забележителности бяха двете църкви — енорийска и баптистка, и няколко красиви стари сгради, които бе видял вчера. В другия край на града имаше още едно гробище, което бе в значително по-запазен вид. Къщите бяха големи, но също както и обществените сгради бяха стари и с олющени фасади.

Хора срещаше тук-там, те бяха все странни на вид, смугли и мнителни. През прозорците от време на време се показваха човешки глави, но се скриваха веднага щом Тими погледнеше към тях. Явно трудно приемаха чужди гости.

Купи от магазина голямо количество храна — главно полуфабрикати — която щеше да му бъде нужна за няколко дена, и се прибра. Обядва набързо, след което се запъти към странното гробище отгатък къщата, което наричаха Сиборгският некропол. Топлото време почти бе стопило снега и пътят бе напълно сух. Затърси кръвта на онзи мъж от списанието, но не намери нищо. След това сви към гробището.

На пръв поглед то не се различаваше от гробищата в малките градчета. Но в него нямаше гробищен пазач и не бе поддържано, което личеше по многобройните хрусталаци и буренаци, които обвиваха гробовете. Тими влезе през полусрутения портал.

Вървеше през неотгъпкана пътека между обраслите с бурени гробовете. По каменните паметници едва се четяха имената на мъртвите. Тими не чувстваше ритъма на сърцето си, то бе застинало в очакване нещо да се случи и да. Сякаш в гробището отдавна не бе влизал никой, гробовете и пътеките бяха стари и забравени. Тими вървеше напред, като все по-трудно си проправяше път през гъстата мрежа от бурени и храсти.

Изведнъж пред него се появи малък хълм, ограден с метална мрежа. На много места мрежата бе разкъсана или просто липсваше и

за търсача на приключения не бе проблем да премине от другата и страна. Видя, че отгоре на хълма също има паметни плочи.

Той се качи горе и... сърцето му заби лудо, след като видя и осъзна това, което се появи пред очите му. Всичките гробове бяха **ОТВОРЕНИ!**

Сякаш някой е опитвал да ексхумира труповете, оставяйки неравномерни слоеве пръст около гробовете. Почвата наоколо беше гола, нямаше бурени, дървета и храсталаци. Паметните плочи бяха стари — толкова стари, че нищо по тях не можеше да се разчете. Някои бяха потънали много навътре в пръстта и се виждаха само върховете им. По средата на хълма имаше руини, вероятно от някое древно светилище.

Тими стоеше като парализиран пред зейналите гробовете! Когато се окопоти и съзнанието отново взе превес над тялото му, той направи няколко крачки напред. И изведнъж отново спря, гледайки със зяпнала уста към отворените дупки. Във всяка от тях имаше по един затворен **КОВЧЕГ!**

Писателят осъзнаваше, че трябва час по-скоро да напусне зловещото място. Имаше вероятност сърцето му да не издържи на още някоя кошмарна гледка. Той се обърна и си тръгна, като не се обръщаше назад.

На средата на гробището обаче спря, свърна глава и се загледа замислено към хълма. След това пое смело по обратния път, водещ към прокълнатото и уродливо място. Тими Уолас имаше една много особена черта в характера, която често му помагаше, но понякога и му пречеше. Тази черта беше огромното му любопитство. Именно това любопитство накара писателят на ужаси да се върне отново на хълма, където зееха отворените гробове.

Той застана до един от тях и се загледа в мухлясалия от влагата дървен ковчег. След това слезе в гроба и **ОТВОРИ КОВЧЕГА!**

Едва ли и в най-кошмарните си сънища човек може да се сблъска или да усети това, което Тими Уолас почувства в този момент. Дори и най-страшните романи или разкази на ужасите не биха могли да предадат огромният внезапен стрес, който изпита писателят при отварянето на капака на стария ковчег.

Вътре имаше човешки **ТРУП!**

Но този труп не бе обикновена разлагаща се маса, а тъмночервено, обвито с черна кървава покривка тяло. На мястото на очите зееха две тъмни дупки, а където трябваше да е устата, имаше два реда жълтеникави зъби. Тялото лежеше неподвижно в ковчег а си, който отвътре бе изцапан с тъмна съсирена кръв.

Тими Уолас бе изгубил ума си. Той стоеше неподвижно над отворения ковчег и усещаше как кожата му започна да се стяга и космите му да настръхват. Усещаше силната воня на разложено, но тя влизаше в мозъка му като някакъв далечен мирис. Изведнъж тялото в ковчег а издаде съвсем слабо стенание!

Това извади писателят от вцепенението, но нова вълна страх изведнъж нахлу в съзнанието му, като внезапно появило се торнадо. Тими рязко затвори капака на ковчег а и задрапа нагоре по пръстта. Когато излезе от гроба той слезе от хълма и тръгна на бегом по пътеката, като не гледаше настрани, към мрачно зейналите гробове. Излезе от злокобното гробище и побягна към къщата.

Когато пристигна в жилището, на вратата го посрещна Мис Мелани.

— Здравсти — каза запъхтяно той. Жената му кимна, след което го изгледа продължително.

— Ходил си в гробището! — изрече тя.

— Да, ходих. Как позна? Видя ли ме?

— Влиза ли вътре?

— Да. Защо?

— Не трябваше да го правиш. Гробището е ПРОКЪЛНАТО!

Тими направи няколко крачки напред, като се завъртя в кръг. След това погледна към хазяйката, която продължаваше да се взира втренчено в него.

— Качих се горе на хълмчето, при пресните гробове — каза плахо той.

— Какво?! — погледна го тя с разширени от ужас очи. — Бил си чак горе?

— Да — рече той. Жената го гледаше с нескрит ужас!

— Ти луд ли си? Нали не си отварял някой от ковчезите? — попита го тя.

Тими поклати глава. Искаше възможно най-скоро да свърши неприятния диалог.

— ОТВАРЯ ЛИ КОВЧЕГ? — извика истерично Мис Мелани. Тими наведе глава и измънка:

— Аха.

— НЕ! Това беше най-лошото. Знаех, че си пишеш такива работи и предположих, че си дошъл тук заради гробището. Но защо не те предупредих?! По дяволите! По дяволите! — крещеше тя пред застиналия от изумление писател. — Трябва да напуснеш това място, трябва да го напуснеш! Ще ти върна останалите пари, само изчезни от този град.

— Тази вечер ще си стегна багажа и утре сутрин...

— НЕ УТРЕ СУТРИН! ВЕДНАГА! Изчезвай веднага, защото ще стане много лошо! Разбираш ли, МНОГО ЛОШО! Сиборгският некропол е ПРОКЪЛНАТ от духовете на убит преди години индианец, който се бил влюбил в американско момиче! Това проклетие...

Тими се обърна и тръгна към къщата. Не искаше да стои повече при тази внезапно полудяла жена, а и прекалено много неприятни емоции му се бяха насъбрали.

Влезе в стаята си и се излегна на мекото легло. Сега бе моментът да осмисли това, което бе видял в гробището, както и думите на Мис Мелани. Може би наистина щеше да се случи нещо много лошо, ако не напусне къщата. Може би над това гробище тегне индианско проклетие, което обладава всеки, дръзнал да отвори някой ковчег и да види мъртвеца. Вече вярваше в свръхестествените явления. Всичко, за което бе писал, вече имаше смисъл. Бе получил солидно доказателство за това. А в момента преживяваше ужас, по-умопомрачителен от всичките му идеи, взети заедно. Той трябваше да е доволен. Но не беше.

Спомни си как изглеждаше трупът в ковчега. Той бе черен заради кървавата маса, в която бе обвит. След това мъртвият издаде стенание! Може би това бе ВАМПИР, излизащ нощем и пиещ кръвта на хората! В такъв случай Тими наистина трябваше по-скоро да се махне от Сиборг. Това градче бе мястото, което искаше да види и което видя. Той се бе слял с ужаса и кошмара, той бе усетил тръпката, напрежението и страха... и сега беше време да си върви, защото нещата можеха да излязат извън контрол.

Видя, че вече се бе смрачило. Тими напъха дрехите си в куфара, сгъна лаптопа и го постави в чантичката. След това излезе навън, но се

спря. Прекалено тъмно беше, а той трябваше да мине покрай гробището. Не знаеше друг път за гарата. Но дори и да отиде до другото селище, едва ли щеше да хване последния влак, който минаваше през Вуол в осемнадесет и тридесет. А в този момент часовникът му показваше осемнадесет.

Тими си помисли: „Какво пък толкова, защо не остана и тази нощ. Едва ли ще се случи нещо, може би приказките на Мелани са някакви бабини деветини. А и дори и да се случи нещо, ще усетя още веднъж тръпката на ужаса“. Огрян от тези мисли, Тими Уолас се върна обратно в стаята си.

Тази вечер той писа много. Случката в гробището със зловещите трупове и несвързаните приказки на Мис Мелани дадоха допълнителен стимул на фантазиите му и той набързо написа три абзаца. Когато приключи с тях, изключи компютъра, оправи леглото си и легна да спи. Остави лампата да свети, надявайки се, че Мис Мелани няма да му досажда тази нощ.

Сънят не идваше. Тими се въртеше под силната светлина на електрическата крушка, стряскан дори и от най-слабите шумове. По едно време стана, извади от куфара една книга, която беше любовен роман и започна да я чете. Но злокобните мисли, които непрекъснато дълбаеха в ума му, му попречиха да се слее с романа. На няколко пъти той се усещаше, че гледа в някаква точка над книгата.

Изведнъж лампата угасна! Тими се стресна и изпусна книгата, която тупна шумно на пода. Този път луната се бе скрила в облаците и не хвърляше светлина в стаята. Постепенно Тими започна да различава контурите на прозореца.

Той се изправи и опипвайки стигна до него. Нямахше нито фенер, нито някое друго средство, което да му осигури светлина. Щом погледна навън, видя няколко фигури, насочващи се към къщата. В походката и движенията им имаше нещо уродливо. Съществата изчезнаха от погледа на писателя, а след малко откъм външната врата, която Тими предварително бе заключил с резето, се чу тропане и тряскане, сякаш някой се опитваше да я разбие. Сърцето на писателя щеше да изскочи от гърдите.

Проехтя звук от чупене на прозорец, последвано от бавни стъпки, идващи от долния етаж. На вратата на стаята нямаше райбер и

той я затисна с един малък шкаф. Стъпките приближаваха към стаята. Тими натисна с ръце шкафа към вратата.

От другата страна някой говореше! Звуците бяха слаби, едва доловими за ушите и звучаха нечленоразделно и грачещо. След малко на вратата се почука. Сърцето на Тими щеше да подскочи.

Изведнъж силен удар изтласка назад писателя, който се залюля и се строполи на пода! Нов удар събори шкафа, който падна върху краката на Тими. В тъмнината той видя как вратата се отваря и как някаква уродлива глава се подава. Силуетът беше на тъмно СЪЩЕСТВО с разчорляна и сплъстена коса, което издаваше гадни грачещи звуци. В мигот отвратителна миризма на разложено изпълни помещението. Тими освободи краката си от падналия шкаф, след което се затича към прозореца, отвори го и се преметна отвън. Държеше се за външната страна на перваза, готов за решителен скок от втория етаж. И точно преди да се пусне, видя нещо кошмарно — долу се рееше цяла орда от черни изродени същества. Ръцете му вече се изплъзваха, той издрапа, за да се задържи за перваза, но не успя.

— Нееееее! — извика и полетя надолу!

Няколко чудовища се доближиха до него. Тими бързо се изправи, като се люшкеше настрани, замаян от удара, но веднага се съвзе и побягна. Тичайки се препъна в един камък и отново падна на земята.

Един от изродите го хвана за едната ръка! Тими усети как ледени пръсти се впиват в кожата му! Изправи се, тръскайки рязко ръката си, за да се освободи от нападателя. Но и другата ръка се оказа в лапите на някое от съществата. Тими, хванат в клопка, започна отчаяно да се мята и да се дърпа, крещейки с всичка сила:

— Нееееее! Нееееее! Помоооооооц! Нееееее! — ноктите на черните и злокобни твари дращеха по кожата му като нокти на освирепяла котка, обаче той не чувстваше болка, а само страх — неимоверно силен страх.

Когато в един миг усети, че ръцете му са свободни и осъзна, че се е освободил от клещите на неприятелите, Тими побягна в посока главния път, който водеше към спасението. Едва смогваше да си поеме дъх заради учестеното биене на сърцето му. Добра се до пътя и спря, за да си поеме дъх. В този миг силна болка в ръцете го накара да извие глас. Той погледна към тях и видя, че са целите в кръв и дълбоки рани от ноктите на зверовете.

Тими се съвзе от тази уплаха и хукна да бяга към изхода за прокълнатия град. Но отново спря, взирайки се уплашено напред. В мрака, точно пред гробището, съзря пет или шест от прокълнатите твари, които сякаш го чакаха да мине покрай тях. Пътят към спасението бе отрязан.

Тими понечи да се върне, но съществата от къщата също бяха излезли на пътя и идваха с уродливи крачки към него. Тими сви настрани, през гъстите шубраци и буренаци, които в този злощастен момент бяха единственото място, където можеше да се скрие.

Той вървеше напред, като си проправяше път през растенията. Нямаше никаква представа от посоката, в която се движеше. След малко достигна до реката. Седна на един малък камък и се облегна на дървото зад него. Отзад не се чуваха звуци.

В този момент Тими прецени, че е време да направи равносметка на това, което се случваше с него. Но все още психиката му бе разстроена и той не можеше да разсъждава пълноценно. Знаеше, че каквото и проклятие да има тук, в момента то се стоварваше върху него. Беше сигурен, че тъмните същества са същите, които лежах в ковчезите в отворените гробове. Той се сети, че багажът и лаптопът му бяха останали в къщата, но засега най-важното беше да оцелее.

Лошото в този кошмарен момент беше, че бе сам. Да си сам в такъв труден и кошмарен момент, е болезнено. До Тими нямаше никой, с когото да сподели страха, мислите и действията си. Един другар около него би му вдъхнал малко повече кураж и спокойствие, би му дал тласък към по-подредени и по-координирани размисли върху ситуацията.

Той стана и тръгна покрай реката. Знаеше, че и така може да стигне до Вуол, макар и по-бавно и по-трудно. По пътя се опита да си спомни дословно всичко, което бе чел в онзи вестник и в „Американски мистерии“. Проклятието идваше от индианец, който го е произнесъл малко преди изпълнението на смъртната му присъда. Индианецът бил несправедливо осъден заради забранената си любов с американско момиче. Малко преди да го убият, той изрекъл неразбираеми слова — „гдег, бдаб, хтерес хтуес“ — и още много подобни. Думите прозвучали толкова гръмка и завладяващо, че всеки един от присъстващите на присъдата не ги забравил до края на живота

си. И оттогава започнали странните посегателства върху гробовете и още по-странните посещения на страховити същества.

Теорията за проклятието бе потвърдена и от Мис Мелани. Вероятно това е причината всеки, който е погребан на издигнатия хълм, да вампирясва. Може би тези същества преследват или убиват хората, дръзнали да видят труповете им. А Тими бе направил точно това.

Като автор на ужаси, той знаеше някои неща за вампирите и възкръсналите мъртъвци. Според приказките, те могат да бъдат убити с кол в сърцето или със светена вода. Другите им врагове са светлината и Божия кръст. Тими си спомни как безжизненото тяло изстена, когато той отвори капака на ковчега му. Със сигурност в тези приказки имаше доза истина. Лошото беше, че в настоящия момент Тими не разполагаше нито с остър кол, нито със светена вода, нито с кръст, а дневната светлина нямаше да се покаже поне в близките дванадесет часа. Единственото, което му оставаше, бе да върви покрай реката, проправяйки си път през гъстите растения.

По едно време луната за миг се показва между облаците и освети пространството около него. Кратковременна светлина му помогна в този момент, защото видя някъде зад себе си да вървят уродливите същества! Те се движеха много бързо и скоро щяха да го настигнат!

Тими свърна настрани и се насочи към пътя. Там поне щеше да е по-бърз и можеше да им избяга — покрай реката имаше твърде много препятствия. Тръгна нагоре, газейки буренаците и провирайки се през храсталаците. Луната вече се бе скрила, но писателят виждаше зад него силуетите на приближаващите зверове. Те го настигаха, но главния път вече бе по-близо. Малко преди зверовете да протегнат черните си ръце, за да го сграбчат, той излезе на шосето и побягна. Намираще се точно след гробището. Задъхан от умора, но успокоен от временната си победа, той се обърна назад, за да види идващите вампири, които лека-полека излизаха на шосето. Още миг почивка и щеше да хукне към Вуол — към спасението и свободата.

Той се обърна и понечи да побегне, когато... видя, че и отпред, и отстрани, и отзад е обграден от черни вампирясали същества! Тими се взираше в грозните им лица, които в този момент приличаха на черни черепи, зъбите им бяха изпъкнали като на побеснели кучета, огромните тъмни дупки на мястото на очите изразяваха сатанинска

поквара. Парцалите, слепнали с телата им се вееха като дрипи и сякаш засилваха изродената им същност. Чудовищата излъчваха неподправена злоба и уродливо коварство. Тими усети слабост в краката си — те се сгънаха и той се строполи на земята. Плътен мрак се спусна над околността и засенчи всичко.

III

Тими се събуждаше бавно, като усещаше единствено твърдия, грапав и разбит асфалт под себе си. Изправи се и се огледа. Наоколо бе светло и слаб сняг се опитваше да прехвърча. Намираще се близо до гробището и до жълтата входна табела на Сиборг. В този момент той си спомни случката от снощи.

Беше преследван от чудовища, бяха го заклеждали точно тук, на това място и... не си спомняше повече, но явно бе оцелял по някакво чудо. Стана и се огледа — ръцете му бяха целите в големи драскотини и по тях имаше засъхнала кръв... защото се бе опитвал да се освободи от неприятелите. Значи събитията от снощи наистина се бяха случили! Други поражения по него нямаше.

Писателят погледна към гробището, наречено Сиборгският некропол, което сега изглеждаше като едно тихо и забравено място. Той реши да се върне за багажа и лаптопа си, но в другия миг се отказа — твърде много неприятни спомени му се насъбраха и Тими просто искаше да се отърве по-бързо от тях. А и след това преживяване едва вече ли ще пише ужасни истории. Защото, дори и мислено, той никога не би се върнал към вчерашната нощ.

Тими се изправи на крака и тръгна бавно към гара Вуол.

ВЪЗМЕЗДИЕТО

1

Още в болницата Франсоа разбра, че нещо не бе наред. Малко след смъртта на Луи Де'лакроа той почувства, че онзи може да се върне и да потърси отмъщение.

2

Същия ден около обяд, в спешното отделение докараха пациент в изключително тежко състояние след блъскане от автомобил. Доктор Франсоа Арден бе хирургът на смяна и точно той трябваше да му направи сложната животоспасяваща операция.

Когато докараха Де'лакроа при Арден, докторът направи първоначален оглед и каза на близките следното:

— Няма защо да ви лъжа. Шансовете му са минимални, почти никакви.

Но заради хипократовата клетва Франсоа Арден се зае да извърши тежката операция.

Всъщност, състоянието на пациента не беше чак толкова лошо, както го описа хирурга. Трябваше да се съедини отделящият се бял дроб от ципата му, след това бързо и с колкото се може по-малка загуба на кръв да се отделят двете ребра, прободил сърцето му. Пациентът имаше реални шансове да оживее, но това бе свързано със страшно много работа и страшно много средства. За съжаление здравното министерство поемаше само малка част от тези средства, което оказваше влияние на бонусите върху заплатата му. Сестрата и помощничката на Арден все още не разбираха от такива сложни операции и той можеше да им замаже очите.

Франсоа със скалпела отдели белия дроб от свързаните към него важни кръвоносни съдове и в миг кръвта шурна като фонтан.

— Какво стана? — попита помощничката.

— Изпуснахме го! Белият дроб се отдели напълно от ципата — излъга Франсоа.

— Не може ли да се направи нещо?

— Абсолютно нищо. Знаех си, че така ще стане. Час на смъртта дванадесет и тридесет! — обяви докторът и махна маската от лицето си. Той почувства малка вина от това, което бе сторил, но след миг тежкото чувство се изпари. Просто за всичко бе виновно министерството и политиката, която водеше.

Най-гадният момент за него беше, когато трябваше да съобщи на близките за смъртта на роднината им. Те се разплакаха, а той не обичаше да гледа плачещи и скимтящи хора около себе си. Но длъжността му го наставяше да проявява състрадание и смиреност в такива случаи. И той, както винаги, го направи с подчертано достойнство.

Кошмарите за Франсоа започнаха, когато отиде до кабинета си да се преоблече и измие. Тогава за пръв път почувства, че вече се намира в опасност.

Обширният кабинет бе снабден с баня и тоалетна. Когато Франсоа влезе в банята и погледна към огледалото над мивката, отсреща го гледаше друго лице — това на Луи Де'лакроа, кървясало и отмъстително! Франсоа се сепна и отстъпи назад, удари се в стената и се свлече на пода. В този миг вратата на банята се отвори рязко. Франсоа се опита да се изправи, но се подхлъзна и отново падна върху мокрия фаянсов под. Тъкмо когато понечи да извика, усети здраво стягане в шията, сякаш нещо невидимо се опитваше да го удуши. Докторът се изправи, хвана се за гушата, след което започна да се върти панически и да скача. От гърлото му вместо проточен вик, излизаха хриптящи отчаяни звуци като от заклано животно.

След малко Франсоа усети, че невидимият захват се бе разхлабил или бе спрял. Изправи се бавно и погледна в огледалото — видя своя образ, но по шията му ясно личаха белезите от душенето.

През целия ден той бе умърлушен. От време на време отскачаше до моргата и гледаше продължително трупа на Луи. Колегите му, повечето, които не го уважаваха особено поради една или друга причина (както и той тях), все пак забелязаха промяната в него. Отдаваха всичко това на неуспешната операция, но сякаш имаше и още нещо. Той просто отговаряше, че е уморен. Не искаше да разказва на никого за кошмара от банята, както и за причините за неуспешната операция.

Щом се прибра вкъщи, хапна набързо, без да има апетит, после се опита да гледа телевизия, но нищо не му влизаше в главата. Мислеше единствено за случилото се през деня. Легна рано и противно на очакванията си заспа почти веднага.

В съня му се появи Луи, седнал на платформата в моргата — зловещ, отмъстителен и мъртъв. Той го виждаше толкова ясно пред

себе си, сякаш ставащото бе самата реалност. Луи отвори бледата си уста и от нея излязоха грозни гърлени звуци:

— Ти ме уби! Ти си виновен за смъртта ми!

— Не! Не съм аз! Ти нямаше шанс да оцелееш! — опита се да каже Франсоа, но от гърлото му не излизаше звук, а само съскане, сякаш бе онемял.

— Не е вярно! Ако не беше прерязал ципата на белия ми дроб, можеше да оцелея. И ти и аз го знаем.

— Не е така! — съскаше беззвучно доктора. — Не е...

— Аз ще ти отмъстя! Ще потърся възмездие! — с още по-зловещ и заплашителен глас изричаше Луи Де'лакроа.

— Нееее, моля те, неееее... — отчаяно хриптеше Франсоа. В този момент отнякъде се извиси звън, който отначало вибрираше само в главата му, но малко по-малко изпълни цялата околност. Франсоа Арден се събуди и след миг осъзна, че на входната врата се звъни. Той скочи от леглото и с бързи стъпки се насочи към нея, но в следващия момент го връхлетяха спомените от съня и той се закова пред вратата. Някой продължаваше да звъни упорито. Франсоа погледна през шпионката и съзря съседа си Мичъл Харисън, който живееше над него. Въздъхна успокояващо и отвори вратата.

— Какви са тези звуци? — попита Мичъл.

— Какви звуци? — отвърна с въпрос Франсоа.

— Ти крещеше. Помислих, че е станало нещо. Може би си бълнувал.

— Най-вероятно е така. Сънувах кошмар, сигурно е от това — призна уплашения хирург.

— Важното е, че всичко е наред — обобщи Мичъл Харис. — Лека нощ.

— Лека — отвърна докторът и затвори вратата. Часовникът показваше два и половина след полунощ. Франсоа легна отново, но не можа да заспи повече.

3

На работа отиде още по-мълчалив от вчера. През целия ден беше предпазлив, подозрителен и необщителен. Роднините на Луи Де'лакроа бяха взели тялото от моргата, но въпреки че не изказаха подозрения относно смъртта му, това никак не успокояваше Франсоа. През този ден, въпреки че направи две леки операции, той не влезе нито веднъж в банята.

Прибра се вкъщи, скапан и съсипан. Влезе в банята си и се изкъпа, като през цялото време се оглеждаше за невидима заплаха. След като не се случи нищо, той излезе от банята, отиде в спалнята се отпусна на леглото си.

И тогава усети присъствието в стаята!

Лъхаше хлад, усещаше се смразяващо излъчване на нещо незримо. И изведнъж, като студена зловеща сянка, от нищото се появи Луи Де'лакроа!

Франсоа опита да се изправи, но се оплете в завивките и събра чаршафа си на топка. Гледаше с изцъклени от страх очи към материализирания се покойник, който сякаш бе обвит от слабо белезникаво сияние. Устата на доктора бе полуотворена в неподвижна гримаса, изразяваща неописуем ужас.

Някъде отдалеч, от дълбоките дебри на ада, до ушите на Франсоа долетя смразяващ екот: „Ще ти отмъстя! Ще потърся възмездие!“

— Помооооооц! — отчаяно крещеше Франсоа. — Не ме убивай, моля те! Не ме убивай! Ще направя каквото поискаш! Ще призная пред полицията! Само не ме убивай! Моля те!

Луи изчезна така, както бе дошъл. Секунда след това докторът усети силен болезнен удар в стомаха. Наведе глава и видя, че кръвта му шурти като гейзер. Хвана се за корема, но в този миг сякаш някой раздра шията му с остър предмет. За миг белите завивки около него придобиха аленочервени краски.

— Не... — успя да викне Франсоа, но звукът идващ от гърлото му бе слаб и немощен.

Зашеметяващ удар в гърдите го отблъсна така, че той се прекатури и падна на пода, оставяйки по леглото кървави следи. Усецаше силен задух, чувстваше изтръпване по крайниците си. Вече не можеше да крещи за помощ, нито можеше да се изправи, защото не владееше тялото си. Всичко около него започна да се върти, чувстваше, че лети, че се рее някъде из пространството.

Той умираше! Разяреният дух бе получил своето възмездие!

Издание:

Автор: Донко Найденов

Заглавие: В капана на неизвестното

Издание: Първо

Издател: ИК „Антос“

Град на издателя: Шумен

Година на издаване: 2011

Тип: сборник разкази

Националност: Българска

Художник: Валя Андонова

ISBN: 978-954-8665-72-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2916>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.